

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

samlet og udgivet af S. Poulsen

Nytaarsgave : en Fortsættelse af Nytaarsgave
for Damer

1806

Kiøbenhavn : P. Poulsen, 1800-1807

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 00316 X

+REX

BY APPOINTMENT

TO HIS MAJESTY

Handwritten title, possibly "The History of the County of Devon"

BY
Handwritten author name

52-53.

NYTAARSGAVE

1806

samlet og udgivet
af
Hofboghandler Simon Poulsen

trykt hos J. Breinholtm.

Stavnsvej 1114

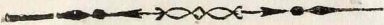
A. West. fec.

Paa S. Poulsens Forlag.

Faint, illegible handwritten text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

R o m a n c e.

Dagens sidste svage Dæmring hvilte
Over Herthas yndefulde Egn,
Nysudsprungne Bøge venligt smilte,
Nattergalen slog i tette Hegn.

Altting aanded' Vaar og Liv og Glæde,
I hver Tone Munterhed gienlød,
Blidt Naturen fra sit Blomstersæde
Hele Skabningen til Fryd indbød.

Kun Naturens egen hulde Datter
 Kores ikke ved dens Tryllerost,
 Sorgens sorte, tatte Glor omfatter,
 Døer for hver Glæde Ida's Brøst.

Blide Vaar! hvem saae dig før imode
 Med saa hoi, saa reen en Fryd som hun?
 Ak, da saae du hendes Kinder gløde,
 Hørte stolt din Lov af hendes Mund.

Let, som Zephyr Rosenbladet hæver,
 Svæved' hun i Morgenduggen hen,
 Godt, som Citherstræng i Vinden hæver,
 Lød det muntre Qvad til Himmelen.

Kun for Glæden slog det skoldfrie Hierte,
 Aldrig hæved' Suk det unge Brøst,
 End ukendt med Elskovs Fryd og Smerte,
 Livets største Qual og største Lyst.

At nu har hun felt dens Saligheder,

At nu føler hun dens Lidelser,

“Skuffed’ Dig en troløs Elfers Eder?”

“Giemmer Graven den, som var Dig kjær?”

Gynes hvert et Træ, hver Blomst at spørge,

Som hun uopmærksom gaaer forbi,

Gynes sige: “Hvorfor vil Du sørge?”

“For Dig, Elfte! grønnes, blomstre vi.”

Skiondt ei troløs Elfers Eed har sveget,

Skiondt ei Graven giemmer hendes Ven,

Korte Drom om Elfsøvs Held er veget,

Haabet selv er veget bort med den.

Beemodsfuld hun nu i Lunden hviler,

Da med Sorgens tunge, seene Tied

(Kun den lykkelige Elfer iler,)

Emerik naaer fordums Yndlingssted.

Feberild paa hule Kinder flammer,
 Langsomt hæver han det mørke Blik,
 Neppe lydeligt han "Jda," flammer,
 Snapt udsukker hun "af Emerik!"

"Suk ei, Jda, fiære blege Pige!
 Jeg er din, jeg soer Dig det for Gud.
 Ei skal jeg min Fed, mit Lofte svige,
 Døden kun kan røve mig min Brud."

"Emerik, og er din Faders Vrede,
 Hans Forbandelse ei meer end Dod?
 Til hver Qual, hvert Offer er jeg rede,
 Og at følge hvad os Skjæbnen bod."

"Hør den sidste Bøn fra Jdas Fæder!
 Giengiv Faderen den omme Son!
 Seier vinder ikkun den som stræber,
 Stor og Fion som Kampen er hans Løn."

“Ei jeg beder Dig, din Ida glemme,
 Thi det veed jeg, vil Du, kan Du ei,
 Pligters Bud ei døver Hjertets Stemme,
 Naar det fører giennem tornet Vei.

“Men et kan, et bør Du: Lad det være,
 Sidstegang vi her hinanden seer!
 Lavs det strange Faderbud vi are —
 Emerik, Du seer ei Ida meer.

“Her ei mere — men hvor snart forsvinder
 Livets korte Fryd og korte Dval!
 Hvor opfyldte Pligters Løn vi finder,
 Du igien din Ida finde skal.

“Ven, Farvel, Farvel for korte Dage!
 Lyd din Fader og bliv lykkelig!
 Dette sidste Kys — men ingen Klage.
 Snart igien og glad jeg favner Dig.”

Kold han hendes Favnetag undviger,
 Siger roelig og med bittert Smil:
 "Nu, Du naae det Maal, hvortil Du higer,
 Helliger ikke mit forseiles vil.

"Fader, o nu seer det! Du kiendte,
 Giennemskuede med sikre Blif
 Dette stolte Hierte, saae det brændte
 For dit Guld, ei for din Emerik.

"Da en anden kom, og kunde byde
 Storre Skatte, storre Rang og Pragt,
 At hun da sit Poste kunde bynde,
 Viser, I da's Hierte selv er svagt.

"Men at Ida, denne Engel, falder
 Dybere, end for en Pige faldt,
 At sit Feiltrin Pligt og Dyd hun kalder,
 O det saarer, marttrer meer end Alt —"

Glee og stille, som en Moder træder
 Sidstegang hen til sin Yndlings Liig,
 Seer sit dræbte Haab, sin Fremtids Blæder
 Myrdede, saa Ida nærmer sig.

Zittrende hun sukker: "Liden iser.
 Siig blot: "Ida, jeg velsigner Dig!
 At Du, naar mit Stov i Graven hviler,
 Ei din Haardhed skal bebreide Dig."

Mismod, Bange Tvivl og Omhed fylder
 Berelviis den skumne Ynglings Bryst;
 Naar han Ida's rene Ufkyld kylder,
 Røver ham hans Faders Død hvor Trost.

"Ei Du seer — saa har han sagt — din Fare;
 Kiærlighed forblinder, tryller Dig.
 Sid den Listige maa i den Snare
 Hun har lagt Dig, selv indvikle sig!"

“Snart hun maaffee beder Dig med Taare
 At opofre Aligt din Kiærlighed,
 For at — dybt, min Son, det vil Dig saare —
 Sværge rige Edmund Troeskabseed.”

Som en Dødsdom Kræffelig gienlyder
 Disse Ord nu i hans piinte Sjæl,
 Og i voldsom Smerte han udbryder:
 “Gud, som jeg, tilgive Dig — lev vel!”

Ida taus og bleg ham Haanden rækker,
 Bild og skælvende han griber den.
 “Og Du er saa roelig? Ida, Kræfter,
 Ingen Tanke om Forbrydelsen?”

“Skaan, o Emerik, mit svage Hierte
 Vend dit Blik fra en Ulykkelig,
 Af, som aldrig at bedrage lærte,
 Men som lever ikke meer — for Dig.”

9
"Ida, Ida, seer Du Bogen hæver,
I hvis Skygge Du mig Trofskab soer!
Horer Du, dens tunge Gusen kræver
Blodig Havn, fordi Du brod dit Død!

"Har Du, har Du brudt det? Nei, da sraalte
Ei den Englereenhed i dit Blik.
Bee, ti gange Bee mig, om jeg taalte
Anger skulde mørkne dette Blik!"

I hans Haand alt Morderkskaalet blinker,
Ida synker til den Elstes Barm,
Dodens Engel blidt ad hende vinker,
Da et "Holdt!," afvæbner løftet Arm.

Bleeg og aandeløs en Olding iler
Ind i Lunden. "Emerik! — o Gud,
Rød dem! deres Blod og Taarer hviler
Over mig — hun er ei Edmunds Brud —"

Raaber han i Angst, og Kraftløs falder,
 Stønner Suk og afbrudt Klage frem,
 Og med Taare Gud til Vidne kalder,
 At han blot har villet prøvet dem.

Nu først Ermer ik sin Fader Kiender,
 Han og Ida knæle begge ned,
 Og den Gamle griber begges Hænder,
 Lysker over dem sin Fadersfred.

C. Koren.

Graveren

ved sin eneste Datters Grav.

(Efter Wilhelmine Maysch.)

Endelig Du og engang kan græde,
 Mand, som aldrig kiendte Taarers Værd,
 Du, som kunde lige muntert træde
 Paa en Blomst og din Medskabnings Leer.
 Haard og kold og følesløs, som Jorden
 Der paa dybt nedfænkte Kiste led
 Frygtelig og huul, lig Midnats Torden,
 Trods Du stedsse til af Medynk bød.

Hvorfor hester Du i Dag dit ømme,
 Bange Blik paa denne Hules Bred?
 Hvorfor styrte hede Taarestrømme
 Paa de dybt indsunken Rinder ned?
 Hvi bebreider Du hiin Mand, som kunde
 Ei hensmelte her i Graad med Dig?
 Hvorfor beder Du de nære Lunde,
 Hvorfor Stene selv forbarne sig?

Hvorfor mon i Dag din troe Pedsager,
 Vanen, lader Dig saa trostløs staae?
 Hvorfor kan den Qual, dit Hjerte nager,
 Ei ved Suk og Taarer Lindring faae?
 Hvorfor strøer Du dine hvide Lokker
 I den tomme Grav fortviolet hen?
 Lyden af de hule Dødningsklokker
 Høres ei, din Klage dover den.

Ha, der ligger hun, den elskte Datter,
 Dødens Kov i Livets favre Vaar,
 Hun, hvis Tab, af, intet Dig erstatter,
 Englekien endnu paa sorte Vaar.
 Sedt hun slumrer med sin Myrthekrone
 Denne Skjønhed, snart hensmaldret Leer,
 Smiler, Fader, til din Klage-tone,
 Hører, svarer, aldrig, aldrig meer.

Intet Vaand Dig meer til Livet binder,
 Som en Fremmed i et ukiendt Land
 Staaer Du der, i Gravens Mulm forsvinder
 Nu dit sidste Haab, Du arme Mand!
 Dødens Tausshed hersker i din Boelig,
 Intet Aandedræt afbryder den,
 Kun den lille Træorm højt og rolig
 Svarer Dødens Forbud, Seritsen.

Af, og nyelig laae din lille Hytte
 Midt i Glædens Solskin! Munterhed
 Var dens Værn, Ufrydighed dens Stytte,
 Som al Skiæbnens Uveir ei brod ned.
 Olding, Ungling, Kone, Pige hvilte
 Glæde om din Lamps matte Glæde,
 Tiden ved Fortællinger bortilte,
 Eller fortedes ved Sang og Dands.

Naar Du, træt af at udhule Grave,
 Gik hjem fra Dødens Boeliger,
 Huslig Lykke, Himlens beste Gave,
 Og den gyldne Fred modtog Dig der.
 Venlig rakte Dig den hulde Pige
 Mælk og Frugt til Vederqvælgelse,
 Og for hendes Ansaaes Furen vige,
 Som i Vandet Nummer gravede.

Frygt hun nu, den altid Muntre, sover,
 Afbrudt ligger der din Alders Stav, og
 Ingen Udflugt Fremtids Fryd Dig lover,
 Alt er nedstænkt i den dunkle Grav.
 Naar en Olding end om Livet beder,
 Sine Bornebørn velkignende,
 Barnløs og forladt Du ene græder,
 Beder Deden om Forbarmelse.

Ganske, kiender Du nu Adskils Smerte?
 Føler Du nu engang, hvad det er,
 Naar, bortrevet fra det knuste Hierte,
 Vi vort Alt i Graven nedstænkt seer?
 Føler Du, hvor Kummers Orm kan gnave?
 Er hiin gyselige Jordesang:
 "Fader Legemet os her begrave!",
 Dig endnu saa sød som Sølvets Klang?

Toler Du nu, hvor hver Nerve bærer,
 Som din Spade den istykker sneed,
 Naar den sorte Kiste langsomt svæver,
 Synkende i sidste Gjemme ned?
 Toler Du, hvor ængstligt Hiertet skælver,
 Mens det matte, stive Dje seer,
 Hvor sig Jorden over Kisten hvælver,
 Indtil den, af snart, ei øjnes meer!

Arme Olding! jeg vil med Dig græde,
 Datterlig jeg dele vil din Qual.
 Denne Rosenbusk, som Taarer vade,
 Hendes Minde her indvies skal.
 Naar vi da med fælles Graad den vande
 Paa den Elsktes tause Hvilested,
 Skal i Smerten Beemod sødt sig blandes
 Thi hun smiler salig til os ned.

Men naar haabløs Kiærlighed Dig bringer
 Her sin Fryds, sin Himmels Levninger;
 Naar Dig faderløse Smaae omringer,
 Af, hvis Moder længst alt jordet er;
 Og naar Venfæbs Klage-toner lyder
 Ved den ædle Tabtes Afke — Mand,
 Da kun, naar din Medynkstaare flyder,
 Med dit Arbeid' os udsone kan.

Hver en Taare, faldt ved fremmed Kummer,
 Er en Gum paa sikke Renter sat,
 Bringes selv til Sygeleiet Slummer,
 Iager Frygten bort i Dødens Nat.
 Støvet ei skal varig Glæde nyde,
 Sorgens Time for os alle staer,
 Da skal hiin Erindring kiærlig gøde
 Balsom i vort Hiertes dybe Saar.

C. K o r e n.

Sang den 28de Januar.

Biisdoms Lovbog huldrig byder:

“Synge, naar Du er hiertelad!”

Mænd og Brodre! derfor Iyder

I vor Kreds et muntert Qvad.

Trindt omkring med Jubelglæde

Dannemænd i festlig Kiede

Synge høit om Frederik.

Ham, vort Riges Haab og Ære,

Nede Sange fjern og nær

Byde ham velsignet være,

Tone ventlig om hans Færd:

Ingen Forstefan paa Jorden

Er som Fredrik i Norden;

Ingen iegod som han.

Lidlig saae vi Ham betræde:

Hoiheds trange, steile Veie;

Ketsfærd var og blev hans Glæde,

Forstfærs Pligt han glemte ei.

Danmarks Hæder at bevare,

Riek at staae i Nød og Fare,

Var og er vor Fredriks Tid.

Sandhed saarer ei hans Dred, men
 Smigers Lant foragter han,
 Grunde vil den Edle høre,
 Meier, følger dem som Mand.
 Fremme Tvillingrigets Nytte,
 Gavne selv i Bondens Hytte:
 Det er Fredriks hele Lyk.

Synger derfor, Nordens Sonner!

Jubler alle Dannemænd!

Edle Brodres Samfryd lønner

Eene værdig Folkets Ven.

Kronens Stotte, Rigets Ære,

Fredrik lykkelig være!!

Det er Kredsens Høitidsfaal!

B. K. Hjort.

Den raadvilde Frier.

I den unge Fyrste Caius's eller Sempronius's Residens levede Carl Fernau, en Mand af lyst Hoved, uredeligt Hjerte, og indtagende Skabning. Han troede at være stolt, i Grunden var han kun forsængelig, dog ikke over sin Person. Der gines Mennesker, som ikke finder Noget behageligere end at besidde de smukkeste Heste, de nydeligste Meubler, kostbare indbundne Bøger og Sligt, eller egentlig kun at forevise dem for andre, og gotte sig over sine Giesters Beundring. Til denne Klasse horte Fernau. Det var hans eneste Svaghed, usfadelig, saalænge den kun ind-

frænkede sig til Brammens Gienstande. Han vilde gierne have giftet sig for længe siden, thi han talte allerede sin otte og tyvende Sommer; ogsaa havde han net op saa megen Formue, som der behøvedes i hans Forsætning, for, fri fra ethvert Nag, at holde Mangelen ude; men hans Moder levede endnu, boede hos ham, var Enke efter en fyrstelig Raad, gjorde sig lidt til af sin Rang, og behøvede meget, ikke af Fornødenhed, men for at vise Verden, hun havde meget. Den der dog eiede Alt, hvad der blot bliver fortært af denne sidste Grund! Imod ham var Cresus en Tigger.

Det ønske, at omfavne en Svigerdatter, laae vistnok ogsaa Brue Raadinden paa Hierte, men naar Sonnen engang nævnte en Pige, saa var det aldrig den rette. Derfor frev han engang til sin Ven, Secretær Wilsch i Dresden:

„Din huuslige Lykke, som Du skildrer
 saa tillokkende, har, med al sin Glæde, dog
 forarsaget mig lidt Ubehagelighed. Hvor-
 for bliver det ikke ogsaa mig godt? —
 Jeg hører Dig gjentage dette Hvorfor.
 Af Ven! der gives en Mængde smaa, un-
 dertiden vel ogsaa svagelige, Grunde, som dog,
 taarnede paa hinanden, synes uoverstigelige,
 i det mindste for mig. Du kiender Mennes-
 kets forsængelige Sands: han pleier, at
 indbilde sig: han handler altid efter een,
 ham bevidst, Grund, hvilken han tør nævne,
 uden at rødmes, medens sædvanligviis Du
 sinder, som han skammer sig ved, ja vel
 endog nægter dem for sig selv, lede hans
 Villie: Saaledes gaaer det ogsaa mig.
 Jeg gifter mig ikke, fordi jeg efter min Me-
 ning (nemlig efter den, som jeg finder for
 godt, at lade mig merke med) endnu ikke
 har truffet en Pige, som spaaede mig Lykke.
 I Grunden er det ikke sandt. „

“ For halvandet Aar siden lærte jeg at
 Kiende en vakker Pige, som jeg skulde hente
 af til Bal. Jeg fandt hende allerede ret ny-
 delig pyntet, og Længselen efter at danse,
 Ilysnede ud af hendes Dine med Glæde. Da
 hørtes der pludselig: den gamle Tante havde
 Hovedpine, og kunde ikke foreløse den
 blinde Fader i Aften. Strax vendte Datteren
 sig til mig, og sagde med venlig Hens-
 givelse: “ Saa gjør det mig ondt, at jeg
 “ har umaget Dem, thi jeg kan ikke fiore
 “ med Dem. Min blinde Fader er vant til,
 “ at jeg eller Tante forkorter ham Aftentid
 “ merne ved Læsning. Men jeg bader Dem,
 “ ikke at forraade ham noget om min Dand-
 “ selyst; thi ellers lider han ikke, at jeg
 “ bliver hjemme. — Jeg troer, fiere Ven,
 jeg næsten saae paa Pigen med Qmhed, og
 tog forvivret Afskedd. Hende gad jeg
 nok ægte — sagde jeg til min Moder, da

jeg kom hjem. Af Barn, svarede hun,
 — den er alt for fattig. —
 For fire Maaneder siden, ved en Spads-
 seregang om Morgenen, mødte jeg en aller-
 kiereste Gartnerdatter, som skavede Bogstaver
 for sin yngre Broder, derhos bandt nyde-
 lige Bouquetter med Hænderne, og vuggede sin
 yngste Søster med Toden. Jeg saae uformærkt
 paa hende, hvorledes hun bar sig saa flink og
 venligen ad med alt dette. Efter en kort Tid
 stod hun op, der blev fyldt en Kurv med Bou-
 quetter, den strenge Fader talte hende
 Blomsterne til, bestemte ogsaa Prisen. Hun
 gik, jeg fulgte efter hende i Sjerne. Hun
 folgte sine Blomster hurtigen. Var Kiebe-
 beren en Ungling, saa blev hun alvorlig
 og eenstavig; men imod Koner og bedagede
 Mænd var hun venlig og snaksom. En
 gammel Officier, som nok hovedede hende,
 gav hende nogle Groschen mere, end hun

havde begiert. Hun takkede fornøiet; men
 neppe var han borte, førend hun gav en
 Krobling, som laae nær ved hende, Overs-
 Kuddet, hvilket hun ikke behøvede at giøre
 Faderen Regnskab for. Paa Hiemveien mødte
 hun en gammel Bondkone, som havde hvie-
 let ud lidt, og sat den tungpakkede Bæres-
 kuro ved Siden af sig. Forgæves pinede
 den fve gamle Kone sig med, at faae den paa
 Skulderen igien. Hundrede stentrede forbi,
 uden at hjælpe hende. Men Gartnerspe-
 gen hjalp, og gif derpaa syngende videre
 frem.

“Den gad jeg nok tage til
 Kone,” sagde jeg til min Moder, da jeg
 kom hjem. — Af, Barn — svarede hun —
 hunder af alt for ringe Herkomst.
 Frembragte jeg et Men derimod, flux stillede
 min Moder tre Men i Marken. Da jeg
 imidlertid hverken var egentlig forlikt i

hiin eller denne, saa gjorde jeg hende til Behag, og lod det være godt.

“Paa sin Side har hun ogsaa allerede foreslaaet mig Mangen, for Exempel en Geheimeraads Datter, som havde tilbragt en Vinter i Berlin, og bivaanet Schlegels Forelæsninger over Æsthetiken. Fremdeles en Riibmands Datter, som spiller herligt paa Claveret, og bliver fortredelig i alle Selskaber, naar der ikke er et Claveer, eller naar man ikke bestormer hende med Bonner om at lade sig høre. Skeer det endelig, saa klager hun over Evang, gjør sig endnu længe kofibar, sætter sig endelig, spiller — og hører det ikke op igjen. — Fremdeles en skion Froken med en allerkiereste Stumvisnøt, som kalder sin Moder alle Dieblif ind i Dørene, og beder hende, at tie stille, fordi hun dog ikke forskaer, hvorm Talen er.”

Da har jeg sagt: Kære Moder, den Ene er mig for klog, den Anden for forfængelig, og den tredje for næsviis, og saaledes har da min Moder ogsaa ladet det være godt. Vær ubekymret — siger hun undertiden — Piger gives der nok af. Det har jeg ogsaa troet tilforn, men bliver, Dag for Dag, mere og mere overbevist om, at der gives meget faa Piger, nemlig gode, naar i den store Stad, hvor de ikke ville andet end behage unge Mandfolk, overglimre deres Medfætre, skinne ved Talenter, fortrølle ved knap tilhullede Tilløkkelser; hvor enhver Pige allerede ikke mere kan skule en ung Kones erfarne Diekast, hvor Blyhed gaader for Dumbhed, Undseelsens Rodine bliver hentet fra Sminketrækken, og Sædelighed lært af Donau Nymphen. Nei fra Residensen henter jeg mig ingen Hversted. Hvad der skal blomstre glædeligt i Haven,

maade ogsaa være groet i Haven, de forstede
 de Driuhuusvæxter falde om der. Gierne
 gjorde jeg en botanisk Rundring paa Landet,
 besaae Markblomsterne der, hvilke, om ikke
 i Skabning, saa dog i aromatisk Duft lade
 Auriklerne og Tulipanerne langt bag efter
 sig; men de væere blomstree og forblomstree
 afskædte, imellem det veduggede Græs. Men
 min Moder er gammel og sygelig, jeg tør
 ikke forlade hende allene; hun forled mig
 jo ikke heller allene, da jeg var ung og
 sygelig. Endnu gives mange andre smaa Hin-
 dringer, som gaae enhver Gnist i mig, hvor-
 ved Hymen kunde tænde sin Takkel. Mit
 Hus er ikke færdt i de fleste gode Værelser,
 som jeg kunde endomme min tilkommende
 Katekalle, beboer min Moder. Skal jeg
 dribe hende udaf dem? Skal hun undvære
 den Gørdielse, at Iave alting efter sit

Sind? Skal hun blive afhængig af en Svi-
 gerdatter? Kiedsomhed og Fraurighed vil-
 de da forbitte hendes Alderdom. Heller
 bliver jeg ugift.

Saaledes tænkte og følte Carl Fer-
 nau; men som han tænkte og følte, saale-
 des handlede han ogsaa stedse. Derfor for-
 blev han ugift, indtil den, sønligen pleie-
 de, Moder døde i hans Arme efter nogle
 Mars Forløb. Vel havde han allerede for-
 bant sig formeget til Vebersvends, Livet; han
 læste ved Maden, tilbragte Aftenen regel-
 mæssigen i en Klub, smakte ikke Cæcorien i
 Kaffe, saae ikke Hullerne paa sit Pintoi, og
 troede Huusholderstuen paa sit Ord, at det
 dyre Kiøb tog, til hver Uge; men omfider blev
 han dog vaer, at hans Moders Bærelser
 stode ledige, skøndt langt fra ikke saa ledige
 som hans Hierte. Den paradoye Mening,
 han havde om de unge Damer i Residensen,

væ, om mueligt, indgroet endnu dybere, siden han tilfældigvis kom efter, at en af dem havde solgt sin syge Faders Seng, for at vise sig paa Maskeraden som Brud i Messina. Heller — sagde han — vilde han hente sig en Brud fra Sicilien, Barbareskerne tiltrods, hvilke han holdt for mindre barbariske end Gruentimmerforsængelighed. Men efterdi Sicilien dog laae for langt borte, saa blev han ved det første Forsæt, at udspeide en Blomst paa Landet, med hvilken han kunde pryde sin stille Vaaning. Tilkommende Uge — foresatte han sig — vil jeg reise did eller der hen. Men snart var Veiret for stet, snart blev der givet et nyt Skuespil, snart havde han lovet sig bort til et Partie Skak, og havde han endelig engang bestemt Dagen til Afreise, saa gaves der allehaande at stikke paa Reisevognen, eller Hestene maatte stoes. Kort, han gjorde det med sin Gistermaalslyst, som Kræmmer

ne med de Kunder, i der vilde borge, bes-
 frive paa sin Bod: **Willst Du bora-**
gen, so komst morgen; fordi man
 altid maae lase det i Dag, saa frem-
 komner Morgenens aldrig. Havde ikke
 endelig Tilfældet kastet Tærningerne for
 ham, var det mistige Dovespil evig blevet
 ham fremmed.

Sang for Kongens Livjægere
 paa Korpsets Stiftelsesdag.

Efter Richards Melodie til Shillers Sang:
 Wohlauf Kameraden, aufs Pferd, aufs Pferd!

„Til Vaaben! til Vaaben!“, saa lod det rase
 Du Skioldungens fredsomme Sæde,
 „See Britten kommer med Bram og Brass,
 I Støvet han os vil træde.“
 Ved Stranden hver Kongens Jæger stod
 Da ventede Sjenden med roligt Mod.

Med Kiffel i Haand og med Harm i Bryst
 De stirre paa luende Volge,
 Paa Brodres djerve men ulige Dyst
 Mod Nelson og hele Folge.
 Paa Skud de ønske dem Mand mod Mand,
 Saa vove de Livet for Fædreland.

O mindes, Brodre! den Trængselsdag
 Og Modet, som Fæderne vakte!
 Da strede der Kæmper paa danske Brag,
 Hver Landsmand dem Haanden rakte.
 Da blev vort Samsund og staaer endnu,
 Og Fædrelands Børn er hver Jægers Hu.

Saa munter lyder han Hornets Kald
 Og rammer hvad han har i Sigte;
 Hvor Riflen peger er Dod og Fald,
 Et fribuden Kriger kan foigte.
 I Skoven tribes den kjeffe Mand,
 Og Riflen skal værge saa trygt om Land.

Saa tænker hver Jæger i Kongens Korps,
 Han Skoldungens Merke jo bærer.

Saa lyder det rask om bredden Bord,
 Naar Sengen vor Høitid ærer.

Som Dannertronen, vort Samfund staaer,
 Og freidig til Kampen hver Jæger gaaer.

Liv jægerkorpslets Skaal!

B. K. Hjort.

S a n g

den 2den April.

Saa stærk og bød ved Kiøbenhavn
 en Kæmpe stod,
 og Holger Danske var hans Navn, *)
 saa fiækt hans Mod.
 Hans Arm var rask, og tungt hans Sværd,
 og i hans Bryst
 slog Hjertet høit for Heltesærd
 i Hædersdyst.
 Nu prise vi Dannemarks Kæmpe.

---

*) Efter Sagnet lever Holger Danske saa længe Verden staaer, og kommer Danmark til Redning, naar det er i Fare.

Men fængslet i hans Navn vandt

det Ungdoms Blod,

thi Fredens blide Engel bandt

det høie Mod.

Det blanke Nies klare Lyn

ei Fiender saae,

den djarve Dødskamps stolte Syn

ei Landsmænd saae.

Hvo æfter den Sneisende Døve?

Dødsvangre Bolger bære hid

fra viden De,

en Skare, aldrig møt af Stridens Bred

paa salten Søe.

Med Gøgefrands' fra Sneise Slag

den tappre Hær,

som Stormen gennem Tordenbrag,

fom Kampen nær.

De bode ham Baand eller Feide.

Sit brede Sværd da Kæmpen drog,
 den Kamp var hans,
 en Kreds de Fiender om ham slog,
 seer Heltens Krands.
 Hans Hjelm med Flamme de omgav
 af skarpe Sværd,
 men mangen Vising fandt sin Grav
 i denne Færd.
 De prøved' ei for Holger Danske,
 Fra Hjelmene vandt det røde Blod,
 fra Skjolde faldt
 de brustne Speil, om Mandemod
 da Kampen gjaldt.
 Men Danmarks Kæmpe slog og slog,
 af Fienders Varm
 sit haarde Sværd han tidt uddrog
 med saaret Arm.
 Kun der, hvor du stod, kan du falde.

See Skjoldet trindt i Stumper smaae
 ved Kampens Fod,
 see Hjelmene, knust til Stovgran, laae
 i Heltens Blod.

Han blegner, af! — endnu hans Arm
 er Dodens Sværd, —
 o Sjende! tier ei din Harm?
 er du ham værd?

Han blegner, Han saarer, — Han falder.

Han falde, Han falde — det mørke Staal
 i Sjenders Haand
 stod sørgeligt, som i et Baal
 den sidste Brænd.

“O Fred! o Fred! vi seide ei
 paa Dennes Folk, „
 de raabte — see fra blodig Bei
 kom Fredens Folk.

O Dannedænd! signer den Døde.

Vi signe ham — han Fred os gav,
 Vi saae ham døe,
 med vaade Blomster ved hans Grav
 stod Danmarks Noe.
 O Brødre! Brødre! stemmer i
 vort stolte Chor:
 "Han kæmped', selv i Døden fri,
 hans Kamp var stor,
 saa priselig Dannemarks Kæmpe."

"Han lever — aldrig skal han døe
 i Danmarks Bryst,
 Nei aldrig, aldrig skal Du døe
 vort Held! vor Lyft!
 O ædel Dannerkiærlighed!
 o Pligtens Bud!
 Dig frelse os i Krig og Fred —
 den store Gud!
 Du signe vor Daad og vort Hjerte!."

M. S. Bornemann.

Anden Aprils Minde.

Mel. Du Plet af Jord ic.

Ved hvilket festligt Minde hæver
 Vor Barm af veemodblandet Fryd?
 See over Sundets Bølge svæver
 Den mørke Død med Jordners Lyd.
 Hans frygtelige Binger dække
 Med Midnats Malm de Danstes Strand.
 I deres Skygge Heltes Række
 Staaer værnende om Fædres Land.

Som over Himlens solvblaae Bue,
 Sig Uveirskyer vulte frem
 Med høie Brag, og rædsomt true
 Den fredelige Landmands Hjem;
 Saa Nelsons Tordenkastne bruse
 Paa Stormens Vinger frem til Kamp;
 Lyn blinke, tætte Kugler susse
 Igiennem tusind Ildsvælg's Damp.

M. S. Rosenkrantz.

Hvo standser Nelsons Tordenfiser?
 Dans Kongestad, hvo frelser Dig?
 D, tryk bag Hestes Kreds Du hviler;
 See, Bølgen ruller Fienders Liig.
 Af, ogsaa Danmarks Kæmper bløde;
 Men evigt straalte deres Navn.
 I Retfærd's Kamp de Saren møde
 Til sidste Gul i Dødens Gavn.

M. S. Rosenkrantz.

D, meer de vandt end Heltens Hæder;

Dg Fredens skionne Krands de vandt.

Om Fred Aboukirs Seirer beder,

Dg Fredens blide Dag oprandt.

Naar festligen dens Jubel toner,

Vi, tappre Skare, mindes Dig.

D, evig dine Laurbærkroner

Vil grønnes, Dydens Palmer lig.

D. Horrebom.

Astrens Mindes.

Romanse.

Asten! — høitidsfulde Stille! —
 ventig du indhyller mig!
 Af! dog bede Saarer trille,
 jeg uforsom stær dig.

Sordum, naar din dunkle Bue
 prunked' med en Stjernerad,
 o! da blussed' Glædens Bue,
 fro sig hæved' da mit Svad!

Nu, du Astensstjerne! tindrer,
 fold jeg seer din Indighed,
 intet Sorgens Plager lindrer —
 her er Sulmas Hvilested!

Her blandt møssegrode Grave,
 — grov jeg selv min Sulma ned!
 Blomster frøer jeg i den Have,
 som med Sulma tog min Fred.

Højt i Lindens gamle Grene,
 — i høis Ly vi samled' var,
 højt i Lindens gamle Grene
 furred' for et Duepar.

Hannen kurrer nu saa ene,
 klynker sagte, uafbrudt,
 thi paa Lindens gamle Grene
 blev dens Mage grusomt Rudt.

I harmonisk Samklang lyde
 nu med dig min Klagerøst!
 Gjennem Skyerne den binde,
 til mig viste Sulma Trost!

Milde Hesper! tidt Du kaldte
 mig til Sulmas hulde Skjød! —
 Engang saa til mig hun talte,
 da vi taus Naturen nød:

“See! hvor underligt den blinker,
 svagt den blinker dog endnu! —
 Doende den ad mig vinker! —
 O! jeg følger! — Følg mig Du! —”

Lil mit Hierte hun nedsegned,
 mat og afbrudt Stemmen lod,
 sukende mit Navn, hun blegned,
 og var — af! for stedse død! —

Her blandt mosbegroete Grave
 grov jeg da min Sulma ned!
 Blomster strøer jeg i den Have,
 som med Sulma tog min Fred! —

Schönberg.

Rosmarinen til dens ny Eierke. *)

Romanze.

(Af et utrykt Arbejde.)

Jeg er hidsendt fra en Ven,
 varlig han mig maatte fore.
 Dem jeg gierne vil tilhøre,
 trofast, hvor jeg sættes hen!

---

*) For at forstaae anden Strofe, maae man vide, at den, der giver sin Elskede dette Digt, først gav hende en Rosmarin, der, neppe berørt, blev brudt.

For at fryde har jeg Liv,
 hin, sig kun til liden Fre,
 trolos var, jeg tro vil være,
 mig kun Deres Tilson giv!

Nu blot dette for min Ven:
 han Dem evig vil tilhøre,
 villig hvor De ham vil føre,
 huld som en oprigtig Ven!

Schönberg.

 Hr. Bertel.

Mel. Jeg fremmed her til Stedet kom.

I Arels Stad der boer en Mand,
 Saa jevn i Gærd, saa reen i Wandel;
 Sit Kald han røgter med Forstand,
 Bestyrer snildt sin Goed og Handel.
 Hans største Lyst er huellig Flid,
 Og Borgergavn hans hele Id.

Hr. Bertel er den Dannemand,
 Han elkes omst af Born og Brænder,
 I Venneflekken hadres han,
 Han agtes af enhver, ham fiender.
 Kun een Ting volder Slagten Nag,
 Han dolger haardt sin Gødselsdag.

Men Huslighedens milde Gud,

    Som gierne med de Gode spøger,

En væver Muse sender ud,

    Der grandt i Kirkebogen søger.

Hr. Bertels Dag — Hun finder der —

Den fjortende December er.

Saa Musen flux med frydsfuld Jil

    Til Præsten, hendes Kynding, farer,

Dg ved hans Vult med venligt Smil

    Ham denne Nyhed aabenbarer,

Dg byder ham: fortæl den Sag

Paa gamle Viis i festligt Lag.

Thi klinkes for Hr. Bertel fro,

    Dg Sangen lyder ham til Ære:

“I Vennekreds, i huslig Ro

    Den ædle Olding hædret være!,,

Dg nu velsignes denne Dag,

Som dobbelt Højtid, i vort Lag.

B. A. Hjort.

Om Smagens Forskiellighed.

Trahit sua quemque voluptas.

Viro.

Der er ingen Ting, som burde være mere ubunden, og som man dog helst gad lagt i Panker, end Smagen. I Henseende til den anseer sig enhver befoiet til at rette og dadle den anden, at sætte sig selv til Mønster, og at haandhave en Slags Justiz. Der ere de Frobelige Mennesker, der ansee det som en Børnærmelse, at man ikke vil holde sig deres Følelse efterrettelig, og som betragte den, der tor afvige fra deres Smag, som en stakkets Patient, der gaaer i Bildelse og Let kan komme til Ulykke.

Der ere tilviffte mange Afveie fra det, som er Sandt og Ret, og Godt og Anftændigt. At advare vort Medmenneske, at han vogter sig for flige farlige Stier, er en Pligt for den, som dertil har Kald og Evne. Men man tage sig vel i Agt, at man ikke udraaber det, der vel er Afvigelse, men en lige-gyldig, en ufadelig Afvigelse, som en Ud-fæielse, en Bildfarelse. Man glemme ikke, at der er faadann en Ting til, som kaldes Smag; en Ting, som ingen Love erkender, og heller aldrig skal taale nogen Evang; en Ting, hvorfor endog den Viseste ikke kan give, og ingen anden end en Daare kan kræve, Regnskab; en Ting, som har sin hele Grund i et Menneskes individuelle Natur, og derfor bliver urandsagelig; en Ting, som vidner mere end den Halolærde seer, om et høieste Væsens Bestyrelse.

Naar en Mandsperson er Effer af sorte Haar, sorte Nine o. a. m., saa herer man undertiden en anden opholde sig over denne

Smag, og finder det saa urimeligt, som om han nægtede, at to og to gior fire. Denne Smagbrager holder det blonde Haars, de blaa Nines Fortrinlighed for saa uimodsigelig, som om det var en geometrisk Demonstration; og den, der ikke vil indsee dette, er i hans Nine saa dum som en Østers, og saa egenfindig som en Kariolhest. Han gior altsaa, med megen Beskedenhed, sin egen Smag til en Lov for andre; og en Besættelse, han selv ikke paa nogen syldestgjørende Maade kan forklare, anseer han som et Resultat af Overlæg, som et Tegn paa sin store Viisdom. Paa denne skionne Grund trækker han medlidende paa Skuldrene, ved at høre et Menneske være saa forblindet, at han ikke sees Tingen, som han sees, den; ja han takker Himlen for den Godhed, at han er født med bedre Lørganer, og med klarere Sindsevne.

Det falder saadan en Selvflug ikke ind, at det dog er en Mulighed, at den samme Slægt, som gav hien de og de Nine, ogsaa

har givet ham en medfødt Behag i at see den omtvistede Farve, og at han, der vil despotisere andre Menneskers Tilboielighed, ved saaledes at spørge, hvi han kan helst lide saadanne Vine, da gjør ligesaa dum en Streg, som om han vilde spørge: "Kiære, hvorfor har han saadanne Vine? Hvorfor lod han dem ikke blive af en anden Farve?,"

Wil den, der tør foreskrive andre, hvad Smag de skulle have, raisonnere paa langs og paa tværs om sin Smag, som overeensstemmende med, Gud veed hvilke Love, saa bliver han endnu mere uefterrettelig. Saa blotter han ganske sin tykke Vankundighed i Naturens Hemmeligheder. Den bestemte, ubetvingelige, sig selv altid lige Tilboielighed, som det ene Individ har til visse Egenskaber, og som er den modsat, et andet Individ har, torde nok være en Art af Instinct, som den Algode bruger til sine vise, skiondt for os skjulte, Hensigter. Det er det, de Gamle have kaldet, og Lægerne endnu kalde, Idi o syn

crasie, en særegen, i Individets Natur
grunder, uforklarlig, Attraa eller Afsky.

Hvorledes gaaer det til, at de fleste Menne-
sker ynde hos en Person af det andet Kion aller-
mest det Physiske, som de have det Modsatte
af? Den Brunladne holder af den Blonde, og
den Blonde af den Brunladne. Den Høie hober
den Lille, den Smukke kan bedst lide den Gri-
velige. Denne Besynderlighed vil man ved
upartisk Menstring finde bekræftet af Erfaren-
hed. Man lægge kun Mærke til de Egtepar,
man kiender; og man vil finde, at de fleste i
Henseende til det omtalte Physiske have Kon-
traster, snart i eet snart i flere Poster.

Hvad Hensigt har den Algode kunnet
have dermed? Rimeligviis denne, at Brun-
ladne og Blonde idelig skulle blandes.

L o d e.

 D n s k e t.

Ikke den, der reiser faldne Throner,
 Nei, kun den, der fresser Millioner,
 Og der standser Slagters Undergang,
 Iffan den fortiener Seiersang.

Stort det er en tallos Hær at føre,
 Storre, første Skridt til Fred at giøre,
 Dødelige sounge vundet Slag,
 Engler blid Forsonings Tavnetag.

D! at denne Myrden dog sit Ende!
 Skal da Krigens Fakkell evig brænde?
 Skue, Alfader! paa den Jammer ned,
 Skient en blodstænk Verden eengang Fred.

Tode.

 Lykkehjulet.

De Penge fiedse var en Plage,
 Til mangen Last de lede frem;
 Men Du paa jubelsulde Dage
 Saa deiligst skiller os ved dem.

Hvert Huus, som Nummerrækker pryde,
 Fortuna's eget Tempel er.
 Der Sved og Blod som Offer flyde;
 Did sidste Skærv den Ringe bær.

Til Dig da tyer hver haabsfuld Præker,
 Og staaer der bleg og told og stum,
 Mens Lykkens Præsteskab ham taffer
 Med glad Snadring og Bumbelsum.

Den Skuffede da bittert smiser
 Ved al den søde Lyd, han vandt;
 Men sei i Troen hjemad iser
 Og atter leder om et Pant.

En anden, tidt bedragen, ikke
 Vil falske Løfter mere troe,
 Men falder hidsig til at drikke —
 En Vølle Vand ved Langebroe.

Gode.

Sindsforandring.

Jeg for var rigtig barsk og vild,
 Mig intet vilde smage;
 Mig ingen kunde da saae til
 At give og at tage.
 Jeg veed ei, hvor det kom sig af,
 At jeg saa vranten tog og gav.

Da kom en Fyr, som Mælk og Blod,
 Med skion blaaladen Hage,
 Den Skielm saa mesterlig forskod
 At give og at tage.
 Jeg veed ei, hvor det kom sig af,
 Jeg da saa villig tog og gav.

Han mine Dine til sig drog,
 Og fød Deeltagning vakte.
 Ja, naar min heire Haand han tog,
 Jeg ham den venstre rakte.
 Jeg veed ei, hvor det kom sig af,
 At jeg saa villig tog og gav.

I Gaar jeg med ham hemmelig
 Til Nedeskoven smutted'.
 I sine Arme tog han mig,
 Jeg ham i mine sluttet'.
 Jeg veed ei, hvor det kom sig af,
 At jeg saa gierne tog og gav.

Vi leired' os paa Mosen blød;
 Om Kys og Kys vi spilled'.
 Han gav mig Kiernen af en Mod;
 Til ham jeg og een viled'.
 Jeg veed ei, hvor det kom sig af,
 At jeg saa villig tog og gav.

Om Moders Kald mig ei tilfaldt

Fra Knosen havde draget,

Vi havde meget mere vist

Nu givet og nu taget.

Jeg veed ei, hvor det kom sig af,

At jeg saa villig tog og gav.

Ende.

Nøglen til Paradis.

Da Djevlen endnu var ved Magt,
 Og Christne lumsk fikerte,
 Snart krob i lugslidt Munkedragt,
 Snart sig som Buf maskeerte,
 De Kolners Stiftsprovst heden foer,
 Som havde naaet paa syndig Jord
 De sex og tresindstive.

Han havde levet blid og fro
 Blandt Kirkens fede Sonner,
 Med liden Lærdom, megen Tro,
 Vel tidt glemt sine Bønner,
 Men gierne til de Arme gav;
 Thi fulgte ham til kolde Grav
 En Skare Faderløse.

Hans Mand sig alt oploftede
 Giengielderen at møde;
 Alt saae den Fromme Stjernerne
 I Himmelmærken gløde,
 Da Satan Die paa ham fik,
 Og efter sin fordomte Skik
 Beslatted' ham at drille.

Forflarte Frommes Himmelsryd
 Den Onde sig bereder,
 Og moder fremmed Siæl med Fryd,
 Og den velkommen beder,
 Og spørger mild, hvad Navn han har.
 "Jeg Thomas Povel Peder var,
 Stiftsprovst i Koln ved Rhinen."

Glad raabte Satan: "Da jeg er
 Din egen Berge, Kiære.
 I mig du hellig Thomas seer."

“Hvad kan dit Meed her være?” —
 “Til Paradis den rette Wei
 Jeg søger, og din Godhed ei
 Uhjulpen mig vil lade.” —

“Var du,” spør Besial igien,
 “En Martyr, en Bekiender?
 Thi kun saa velfortjente Mand
 Til Paradis jeg sender.
 Den Kirke det ei haabe bør,
 Som lidet troer og intet gior,
 Og lad paa Duun sig vælter.” —

“Hvad? Du fordomme tør min Troe,”
 Saa Provsten mandig svarte.
 “Din egen, veed vi alle jo,
 Ei saare længe varte.
 Jeg tidt sandt morft, dog frug jeg had:
 Men, reentud talt, din Credo sad
 I dine Singsender.” —

"Forbavne!" skreg maskeret Trold,
 „Du tør Apostler spotte?
 Sog dem, som du dig gav i Bold,
 Med Mammons skygge Rotte!
 Til Helved' med dig, usle Dnm!"
 Saa talte Synet, og en Storm
 Det brusende bortseied'.

Vor Pilgrim staaer der rædselsfuld;
 Den fromme Skygge bærer.
 Dog mellem Edelsteen og Guld
 Saa langsom han fremsvæver.
 Men, som han bange vandrer der,
 En Mænd, der holdt et blodigt Sværd,
 Ham bagfra tog ved Kjolen.

"Ha!" raabte den forklædte Skalk,
 Halv bister, halv fortroelig,
 "Du skyder rigtig, som en Falk,

Herop i Fredens Boelig.
 Hvem er du, og hvad vil du her?" —
 "Jeg Thomas Novel Peder er,
 Stiftsprovst i Köln ved Rhinen."

"Lad din Patron omfavne dig;
 Du her Sanct Novel Kuer.
 Betroe dit Erinde til mig;
 Lad see, om det og duer." —
 „Til Paradis den rette Vei
 Jeg søger, og din Godhed ei
 Mig vil ubiulpen lade." —

"Her er mit Raad: Fly, Hykleraand!
 Med dine falske Sukke!
 Nei, aldrig Pharisæers Haand
 Skal Edens Roser plukke.
 Jeg selv en Pharisæer var;
 En Saulus her jeg for mig har,
 En glubende Gorfølger."

Saa raaber Satanas, og vil
 I Provstens Halsbeen hakke;
 Men mægtig Den nu flyver til,
 Daer Provsten ved hans Nakke,
 Og bær ham, tryk for Sjendens Hug,
 Som Englen hisset Habakuf,
 Til Paradisets Indgang.

Der staaer en Mand i Purpurflæ'er,
 Hvis Syn vor Pilgrim rorer.
 Hans Hoved trende Kroner bær,
 Hans Haand to Nøgler fører.

I hellig Underdanighed
 Den fromme Vandrer falder ned
 For Sendebuddes Tyrste.

“Hvem der? Hvad vil Graamunken her?”
 Saa Feders Hilsen lyder.
 “Jeg Provst i Köln ved Rhinen er;

Dit eget Navn mig pryder.
 Sanct Thomas spille Giæk med mig,
 Saa og Sanct Paulus; men til dig
 Min Lillid jeg nu sætter".

Saa talte Provsten fri og fiæk,
 Og Himlens Port blev aaben.
 Med haanlig Patter svandt han væk,
 Den Froid i Purpurkaaben.
 Til de Fordømte sank han ned,
 Mens i den falske Peders Sted
 Den sande nu fremtraadde.

Ei blodrød, hvid var hans Lalar;
 Hans Hoved ingen Kroner,
 Men yndig Krands af Palmer bar;
 De forrige Personer,
 Sanct Paulus og Sanct Thomas, gik
 I blidest Glæds, med venligt Blif,
 Ved hellig Broders Side.

Med Frygt og Anæfsd Provsfen nu

De tre Apoffler fiender.

“Stat op,” var Peders Ord, “thi du

Er mellem dine Venner.

Vi veed, du Kirken tog dig af,

Dg leved' from og gierne gav,

De Fattige dig arved'.

Kom Son, vi alle ynde dig

Dg Glæde dig tilfige.

Ja, Fromme, du kan uden mig

Gaae ind i Himmerige.

Enhver, som med oprigtig Sjæl

Har gjort mod sine Brødre vel,

Har felv sin egen Nøgle”.

Lode.

Sonnet til F. S. H.

paa

hendes Fødselsdag.

Som Kenbet af en trampet Myretue
 fremmylter Vers i Dag til Dem,
 jeg Staffel selv ej Lysten kunde lue,
 da just Apol stod i mit Hjem.

Jeg saae ham vred med Fingren ad mig true:
 "Ej! Vers Du gør, huff dog til hvem!
 Ej har Du Nordens Kraft, ej Sydens Lue,
 og for Suzon Dig vover frem!,"

Mismodig saae jeg Guden at forsvinde.

Da klang en vennehuld, livsalig Stemme:

„Apol kun flye! Hans Flugt Dig ikke smerte!„

„Jeg læser for mit Held dybt i dit Hierte

dit Ønske, som jeg aldrig skal for-
glemme!„

Var — tør jeg haabe? — Køsten din

Beninde?

Schönberg.

Til en Veninde i en Souvenir,

med Devise:

“Vandre paa Roser, og forglem mig ikke!”

Saa blev den Lykke, Gud mig skænke
 Med Faderhaand, foreget ved at finde,
 I Norge, iblandt de Elskværdigste
 Af dine Døttre end en om Veninde.
 Med sølt og billig Stolthed staaer det her,
 Det Navn, hvis hele Værd mit Hjerte fatter,
 Og ingen Synd, og intet Held der er,
 Jeg jo tilsonsker Norges beste Datter.
 Dog, var vort Liv “uafbrudt Rosenstie,”
 Det ved sin Skionhed selv os vilde leede:
 Naar Nattens tykke Mørke er forbi,
 Vi Solen see igien med dobbelt Glæde.

Hvis derfor Lyffens Horizont, nys reen
 Og blid som min Augustas Skyldfrie Hierte,
 Imellem mærkes, Godheds Gud, da vend
 Til varig Glæde hendes korte Smerte!
 Ei Pragt, men Daad betegner hendes Bei,
 De Roser salme ikke, som den smykke.
 O Edel! at du "mig forglemmer ei"
 Hvor stolt, hvor sand en Tilvært i min Lykke!

—————
 C. Koren.

Sandsigeren,

eller

So og Et Halvthundrede Spaadomme
for unge Fruentimmere,
til hver Uge i Aaret 1806.

I.

Mange vil i Dag ønske Dig, kjære Caro-
line! megen Lykke til det nye Aar, nogle af
Sædvane, flere for den kjære Modes Skyld,
saa af sandt Venskab. Nogle af disse Saa
ville tavse nærme sig Dig, ville tale, og
kunne ikke. Udfyldte af Følelser frem-
skælve de blot et sagte Ønske med Læ-
berne. Disse mene det redeligen; og vil
Du engang, ved en Mand's Haand, gien-
nemvandre Livets Bane, saa — — vælg
een af disse Saa!

2.
 Kære Pigebarn! vil Du leve lykkelig i Fremtiden, og ikke altid plages af indbildt Elendighed; saa maa Du undgaae Hang til overdreven Gølsomhed. Et blødt og medlidende Hjerter er Pigens Kienneste Gave; men Du vanhelliger den, naar Du jamrer Dig over en Slues Død, digter Elegier over Din Kanariesugls Hedensart, og rolig seer paa, naar Moderen til sex uopdragne Børn bæres til Jorden.

3.

Du blader altid i Bøger, Nerine! men Du læser ikke! Du vil synes lærd, og er det ikke! Du bortsjaser saaledes Tiden, og den vender aldrig tilbage!

4.

Jeg vilde saa gjerne spaae Dig Lykke, min gode Amalie! thi Du fortjener det saa ganske. Du lyder Dine Forældres

gode Raad, følger Deres Exempel og Ex-
domme, og har erhvervet Dig saadanne
Fortrin, som pryde Legem og Sjæl. Vagt
Dig! dit folsomme, dit aabne, lettroen-
de, Hjerter vil føre Dig vild, og da er
Tammer Din Lod. Endnu kan Du lykke-
lig undgaae den, dersom Du kun ikke
blindt hen troer Dine Friere; men prøv
deres Hensigter og Handlinger, og vælger
ikke den smukkeste, men den værdigste.

5.

O hvilken smuk Haand! Aldrig saa jeg
nogen smukkere! Taknemlige Taarer af
mattede Enker og Forældreløse glindse paa
den. O saadan Glands beskæmmer Din
skionne Naboes Diamant-Ringe! Gud hø-
rer de Almes Bønner, og herlig skal Din
Løn vorde!

6.

Stor Lykke, vedvarende Fornoielse! Rig-
dom, Glæde og Velgaaende! En Equipage

med fire Heste! Alt dette kunde jeg spaae Dig, Hanne, for Fremtiden, om jeg vilde smigre og bedrage Dig; men Du er en god Pige, og attraaer huuslig Lykke. Du fortjener denne Lykke, og den skal og worde Lønpen for Dine Dyder.

7.

Du loe saa hiertelig igaar over en gammel Trues groteske Figur! Man maatte blive saa gammel som Methusalem, udbrod Du, for at talle hendes Rynker! Du tænkte nok ikke paa, at Du haanede dit eget Portrait, saaledes som det i Fremtiden vil blive. Ja, ja, forlængelige Pige, ogsaa Du kan blive gammel, og dit Ansigt rynket! Hvor haardt vil det da ikke være, naar Yngre spotte Dig.

8.

Jeg maa betage Dig, kære Friderikke! en Gørdom, der i nogen Tid har gjort dine

Dage bitre, og Dig mismådig og fortredelig. Du bitder Dig ind, at alle de rige og fornemme Damer og Frøkener, som Du nyelig saae paa Ballet, ere lykkeligere end Du. O Du tager storkligen fejl. Jeg har prøvet deres Hjerter, og erfaret, at de fleste misunde Dig. Gierne skienkede de Dig alle deres Juveler, alle deres Klæder, hvis de, ligesom Du, kunne nyde den Glæde, som Du finder i mangen en uskyldig Tidsfordriv.

Du maa doe, Sophie! Du maa snart doe, kiære Sophie! Du maa doe inden sex Maanestifter, hvis Du ikke vil lyde din omhyggelige Moders Raad, og lade være at drikke koldt Vand eller Limonade, naar Du har asdandsset. Foretog jeg Politievaesenet, blev, under stor Mølet, Udsalget af kolde Drikkevarer forbudt paa alle Dandsesale: og ved denne

Anordning skulde jeg redde mange hundrede usorgfugtige Børns Liv.

10.

Har Du seet, eller talt med, Frue von Porias? — O ja, flere end eengang! — Og hvad synes Dig om hende? — Jeg vil just ikke sige min Mening. — Da vil jeg! Hun er en Daare, en Fantast! som ved den mindste Tummel falder i Alsmagt, affecterer Nervekrampe, Svimmel og hundrede Svagheder, som hendes Indbildningskraft vel forestiller sig, men hendes Legeme ikke føler noget til. Unge Romanheltes og end større Fantasters overdrevne Roes har forledet hende til denne Masquerade, som hun daglig og timevis gientager, alt som disse Narre falde hendes Besvimmelser guddommelige, og ligne hendes paa ny aabnede Nje med den opgaaende Soel. Vogt Dig for Efterabelse! Ogsaa Dig

behager Smigriere, ogsaa Du hører gierne Daarers Noes.

11.

Kanke, muntre Pige! Hvad skal dog eens gang blive af Dig? — Underlige Spørgsmaal! En Kone. — Saa? og sandsynligviis ogsaa en Moder? — Man siger, det er Kvindernes sædvanlige Lod. — Og hvorlænge mener Du? — Altid, saalænge jeg lever! — Altid? Umuligt! thi da vilde Du dog forberede Dig! vilde lære at kiende Dine Pligter i denne håderlige Stand, og indsamle Dig Kundskaber! Eller troer Du, at disse Kundskaber ere unødvendige?

12.

Du vil altid i Selskaber være den meest anseete, den der meest falder i Øinene; det ærgrer Dig, at Du ikke kan naae Din Hensigt: og Du betænker ikke, at Du savner alle de Egenheder, ved hvilke

dette Fortrin kan opnaaes. Velsit Dig
derpaa, og Marsagen vil frembringe Virke-
ningen.

13.

Derksom Du iblandt de mange Millioner
Mennesker, som leve paa denne Jord, fin-
der et eneste Menneske, som tilstaaer Dig
oprigtig; at han aldrig folde Uheld, altid var
lykkelig, saa kan Du haabe en lignende
Skjæbne. Men finder Du ikke et eneste saa-
dant Menneske; tives da ikke længere med
Forsynet over, at Du ikke blev lykkeligere
end alle andre, og at ogsaa Dig iskiænke-
des et Lidelses-Bæger.

14.

Min Frue, sagde igaar Din Pige til en anden
Pige, viser mig eengang om Aaret April, men ieg
viser hende April de øvrige Dage i det hele Aar.
Saa dristig dette Udfigende end er, saa sandt
kan det være; thi Du gaaer aldrig til Torvs

Kiender ingen Priser, og maa forlade Dig paa din Viges Troskab, som den bestandige Leilighed let kan forlede.

15.

Dig, min unge, smukke Frøken, kan man beskyldte for mange Usfuldkommenheder; men ingen vil vove at paastaae, at Du forstaaer at forstille Dig; thi enhver, som ikke er ganske blind, kan hvert Minut læse i dit Nie, at Du saa hjertelig ouffer Dig en Mand.

16.

Du spadserede i Aftes med din Elsker. Aftenen var smuk, Nattegalen slog! For at høre des bedre, gik J til den nærliggende Lund, Du hensank i Naturens Soelse, og tillod ham Kys paa Kys. Atter i Dag vil han indbyde Dig til Spadsering. Vær paa din Voss. Den, som giver sig i Fare, kan let omkomme i Faren!

17.

Siden Fedme vanzurer din Taille, saa
 drikker Du Edike, for at blive mager.
 Glæd Dig! Du vil snart opnaae din Hen-
 sigt. Du vil let faae Svindsot; men
 hvad siger vel det, i Sammenligning med
 en smuk Taille?

18.

Foraarets skionne Dage vil snart lokke Dig
 ud i Haven. Driv ikke tankeløs omkring;
 betragt, hvorledes Gartneren lægger afslags
 Groe, og omsætter de unge Planter. Du
 skal engang worde Huusmoder, og hende
 klæder det saa vel, maar hun selv pleier
 sin Mand.

19.

Spot ikke din lille Broder, naar han leger
 med Sæbebobler, og barnlig glæder sig over
 sammes skionne Farver. Du ligner ham
 ganske, naar Du paa dine Spadseregange

overlader Dig til din Indbildningskraft, leger med Fremtiden, og drømmer Ting, hvilke glimre ligesaa skönt som Sæbeboblerne, men gaae aldrig i Opfyldelse.

20.

En smuk Rose skal i Dag pryde din Barm. Mange Ynglinger vil paastaae, at dine Sinders Farve bestemmer Rosens. Men henhjort Aften vil Rosen visne; tænk da paa, at ogsaa din Skønhed engang vil falme, og at i Alderdommen kun de Kundskaber blive tilbage, hvilke Du i Ungdommen har indsamlet. Samle derfor omhyggelig, at Du ikke skal komme til at savne disse.

21.

Hvorfor betroer Du ikke din Pige Nøglen til din Kommode? — Siden jeg ikke vil lede Hende i Truffelie, og udsætte mig for den Fare at blive bestjaalen. — Deri handler Du som en klog Pige; men klogere vilde Du

handle, dersom Du med samme Omhyggelighed glemde Nøglen til dit Hjerte. For enhver aabner Du det, enhver faaer dine Hemmeligheder at vide, og enhver leer ad den lille Sladderhank.

22.

Det er et Beviis paa en god Opdragelse, naar en ung Pige ikke blander sig i alle Samtaler, men taar hører til, naar Eldre og de mere Fornuftige sere Ordet; det forraader derimod Mangel paa Opdragelse, om hun er alt for bly og tilbageholden, og kun besvarer Alting med et Ja eller Nei. Læg Mærke hertil, gode Pige; thi ikke Mangel paa Kundskaber, men en falsk Undseelse, har hidindtil gjort Dig saa censuret.

23.

Kryderie sætter Smag paa Maden, men for meget fordærver den. Vittighed klæder et ungt Fruentimmer vel, røber Mand og

Tænksomhed; men Bittighed, som vil glimre paa andres Bekostning, gjør Pigen uudsaaelig. Vær derfor vittig, men til rette Tid, og uden at fornærme!

24.

Der gives mange Piger, som ved evige Triller og Sange underrette Naboer om, at de ikke syffelsatte sig med noget Nøttigt. De ligne Honen, der mælder det hele Huus, at den har lagt et Æg.

25.

Her forærer jeg Dig en smuk og hyppelig Bog, den vil ligesaa meget undervise som more Dig. — Bindet er smukt! men der staaer jo intet i den! Bladene ere hvidt Papir! — Intet i den? Saaledes be- drager man sig, naar man kun seer paa det Udvotes, og derfra vil slutte til det Indvotes!

26.

Man tilgiver vel en Pige, at hun ikke skriver orthographisk, men det er dog altid en Feil; derfor maa Du ikke ansee din Fader for en Pedant, fordi han ogsaa fordreer denne Egenskab af Dig.

27.

Den Fornuftige prøver, inden han vælger; hvor kan Du da fortænke din Elsker, at han vil prøve, om Du virkelig er den, som han lykkelig og veltillfreds kan henleve sit Liv med? Folg hans Exempel, prøv ogsaa ham: og eders Egtteskab skal vorde eet af de lykkeligste.

28.

Du maa aldrig udøve slette Handlinger, men Du maa kjende dem; ellers skaer Du Fare for, at føres bag Lyset af enhver listig Bedrager: og Du maa da med din egen Skade bode for Din Uerfarenhed.

29.

Du ønsker af mig at erfare: Om Din Elsker vil elske Dig som Hustru ligesaa omt som nu? Jeg vilde saa hjertelig gierne svare et bestemt Ja; naar jeg kun var overbevist om, at Du som Kone ikke forsonde Dine gode Egenskaber.

30.

Du kan blive fattig, uden at forøde. Der gives tusinde andre Veje til at opnaae dette Niemed. En af de fornemste er, om Du ikke seer med egne Øine, men anbetroer Fremmede Din Huusholdning.

31.

Naar jeg vil beundre Guds Almagt i sin hele Storhed, betragter jeg en smuk og blomstrende Pige, og tænker mig da, med hvilken uudforskelig Viisdom Skaberen bygde i hende en Himmel og et Helvede for det

mandlige Kion. O tregange Held den Mand,
som erholder Dit Hjerte, og med Dette
Himlens Glæder!

32.

Du er ikke stolt af Din Skionhed! Din Fa-
ders Rigdom modtog Du som noget Tilfæl-
digt, og fra Din tidligste Unadem anvendte
Du den til at erhverve Dig Kundskaber og
Fortjenester, som intet Tilfælde kan rove fra
Dig! Du elsker Gud og Dyd! Du har et
ædelt og godt Hjerte! O var jeg nu ung!
O var jeg den Lykkelige, som torde vælge
en saadan Pige til Kone!

33.

Du klager over Mangel som Marsag til
Din Ulykke; men Du betænker ikke,
at Rigdom vilde blive Dig til Bane. Jeg
kiendte engang en Pige, der tænkte
ligesom Du. En nøjsom Lykke syntes
for hendes overspændte Indbildning som

et Intet, med misundelige Nysgæst betragtede hun de Stores Pragt, og kastede sig endelig i en riig Vellystlings Arme. Dengang gives endnu brave, aabenhjertige, Folk, som kaldte enhver Ting med sit rette Navn, og ligefrem sagde den faldne Pige, at dette Glitterstads var et Vidne om hendes Skændsel. Dybt foldte hun denne Bebrejdelse, og vendte tilbage til sine trange Haar; men hendes Samvittigheds Rø, hendes Hjertes Reenhed, var for evig forloren.

34.

Enhvert Barn, sagde nylig en gammel Præst, udstæder stiltiende en Bøvel til sine Forældre for deres Omsorg og Odbragelses Omkostningerne, som her med Taknemmelighed maa afbetales, om det ikke engang for Guds Throne skal staae som Skyldner. Denne Tanke behagde mig meget, og, isteden for en Propheetie, fortæller jeg den for Dig, Du unge Pige!

35.

Du troer at være forelsket, men Du er det ikke. Naar Maden engang ikke smager Dig mere; naar Dit Hje længselsfuld seer ud i Fremtiden, og Du ingen Aarsag kjender; naar Du søger Eensomhed, og ingens- steds finder den; naar Du ønsker Dig Sovnen, og dog ikke kan sove: da er det høj Tid at høre Dine Forældres Raad; længere hen er det for silde.

36.

Naar Du ikke længere spørger Pigerne, om dette eller hiint er forrettet, men overtyder Dig derom med egne Dine, da vil Du blive en klog Huusmoder; thi denne skal ikke troe, hvad hendes Dine ikke see.

37.

Du forundrer Dig ofte over, naar Du aabner Din Pung, og finder intet mere i den! Omsonst grunder Du paa, hvortil Du har ødt Pengene, og formoder, at Du er

bestaaet. For at befrie Dig fra denne Mistænksomhed, og for at Du hvert Øjeblik kan erindre Dig Indtægter og Udgifter, saa gior Dig en Bog, hvori Du indskriver Alt. Den vil overtude Dig om, at Du mangengang ikke omgaaes sparsomt med Dine Penge, og at Din Forsængelighed var det Tyv, som uformærkt stilde Dig ved mangen en Daler.

38.

Til et lykkeligt Ægteskab udfordres mere, end Effov; kun de, som nyde ægteskabelig Lyksalighed, kan kiende og bedømme, hvad hertil udfordres. Du vil derfor handle klokelig, om Du ikke skænker nogen Ungling Dit Hjerte, for Dine Forældre forsikre Dig, at han er det værd. Kun saadan Kiærlighed kan jeg spaae Lykke!

39.

Tilgiv! jeg blev ikke vaer, at en Fremmed var hos Dig i Besøg! — — Hvad

er det for et Indfald? Blev! Seer Du ikke, at jeg er ganske alene? Hvor er den Fremmede, som Du bilder Dig ind at see? — I Din Haand! thi jeg har alt nogle hundrede gange været hos Dig, og endnu aldrig seet Dig med en Bog i Haanden! Jeg gratulerer af Hjertet med dette nye Bekjendtskab, og ønsker, det maa blive til Nytte og være bestandigt.

40.

Hvilke ere Husfruens vigtigste Pligter? Hvilke en god Moders uundværlige Egenskaber? Naar Du oerveier disse to Spørgsmaale vel, og da handler efter Din Samvittigheds Raad; saa vil Din tilkommende Mand blive den lykkeligste, og Dine Børn engang takke Gud, der skænkede dem saa god en Moder.

41.

O Sædelighed! yndige og indtagende Dyd! Naar Du throner i Pigens Afsyn, saa lig

ner Du Juvelen, hvis Glæds og Stors-
relse man vel kan beundre, men hvis
Værdie man ej kan vurdere. — Bringes
Du, fiære Glut, Din tilkommende Ægte-
fælle denne Skat til Morgengave, saa vil
Eufinde misunde ham hans Lykke.

42.

Din Elsker vil med det første forære Dig
en Ring. Er den ziret med Blomsten
Forgiet-mig-er, da modtag den: er den
besat med kostbare Stene, da send ham
den tilbage; thi saa vil han blænde Dine
Dine med den, at Du ikke skal see hans
Seil.

43.

Prov, inden Du vælger; thi har Du en-
gang valgt, elsker Du allerede inderligen
og omt, saa skjuler et vedvarende Mørke
Din Elkers Seil, og klart Soelkin ophæ-
ser kun hans Fortrin. Du sees da kun disse,

og opdager hine først, til en Tid, da Du ikke mere kan stille Dig fra ham.

44.

Høflighed og Venkabelighed ere to Soffre, som ethvert Selskab gierne seer komme, men nodig seer gaac. Vandrestedse imellem dem, saa skal Dit Besøg være enhver behageligt.

45.

Du see, gode Barn! Du vil faae stor Ærgrelse og Fortred! Du har gjort Din Tjenestepige til Din Fortroelige. Nu maa Du enten finde Dig i, at hun bagtaler Dig, eller Du maa lide hendes Gavshed ved bestandige Foræringer.

46.

Stedse gaaer Du alene, stedse paa ensomme Veje. Du gjør begge Dele uden Hensigt; men en fornuftig Vige undviger Mistanke, og giver ikke Snakkesygen Anledning til at besmitte et godt Rygte.

47.

Naar Du i Høstens Dage vandrer omkring
 over Marker og Enge! Naar Saagen som
 et Stør skjuler Solen, og denne kun nu og
 da som en udgaaende Lampe bryder frem i
 fuldeste Glands; saa forstyr ikke de Gølelser,
 som da strømme ind paa dit Hjerte og Din
 Sjæl. Hør opmærksom paa de nedfaldende
 Blades sagte Raslen; de raabe til Dig:
 Ogsaa vi grønne des ligesom Du; og nu
 seer Du vor Skjæbne!

48.

Du har Valget, Pige! Vil Du elkes af den
 duunhagede Yngling, saa pynt og pudt Dig!
 Vil Du vinde en Mands Hjerte, saa dan
 Din Aand!

49.

I Dag er det meget foldt! — Du fortæller
 mig der en stor Nyhed! — Saa Du vidste
 det allerede? det havde jeg dog ikke for-

modet; thi, at slutte fra Din tynde, lette,
 Naaklædning, skulde man troe, vi havde den
 skionneste Foraarsdag. Tag Dig iagt! den,
 som ikke værger sig imod Kulden, kan ikke
 undgaae Lidelser.

50.

I Verden gives dog intet uden Jammer
 og Elendighed! — Deri har Du Ret, især
 naar man selv, som Du, bereder sig den.

51.

Du er altid utilfreds og misfornøjet. Bli-
 ver Du ved at trættes med alle Dine Ben-
 ander, saa forlade de Dig, og Du kom-
 mer da til at trættes med Dig selv.

52.

Nej for Dig bleve disse Spaadomme ikke
 opskrevne; Sandfigeren forudsiger Sand-
 hed, og Du seer Sandhed.

—————

Ei l e n u n g P i g e,

paa hendes Konfirmationsdag.

(Foran i et Exemplar af Ewalds Kunst
at blive en god Pige ic.)

Modtag vennehuld en ringe Gave,
Som paa Venstabs Alter lægges hen;
Lad den Værd for Dig ved Dagen have
Og de Duffer, der ledsage den:
Gid hver Dag af dem, Du har tilbage,
Borde Dig paa sande Glæder rig!
Gid med Aar i Dyrer Du tiltage
Agtet, elsket, selv Dig stedse sig!
Stræb da med hver Dag at bedre blive;
Tiden flyr med Lynets snare Flugt;

Vel Dig, om dit Hierte Dig kan give
 Vidnesbyrd, at Du den vel har brugt.
 Af! hos Mange bittere Taarer vinde
 Over de forsvundne Dages Gavn;
 Martrende for dem er Fortids Minde,
 Thi den tabtes uden listet Gavn.

Veed hver Morgen efter nydte Hvile
 Gud om Kraft at oev ædel Daad,
 Og naar Nattens Stierner til Dig smile,
 Gaa da ærlig med Dig selv i Raad:
 Om Du Dagen, som Du burde, brugte,
 Om Religionen var Dig fier,
 Om ei for dens Kost Du Barmen lukte,
 Om din Daad var Godes Bisald værd.

Kan Du da med tryk Bevidsthed sige:
 "Jeg har opfyldt redelig min Pligt;"
 Vil Du sole Fryd foruden Lige,
 Og at handle vel guddommeligt.
 Ero et Forsyn! Viid en Fader vaager

Evighuldt om sine Elstes Fied,
 Og hans Bei selv giennem Mulum og Taager
 Gaaer til Held, er idel Kierlighed.
 Haab det Bedre! Hav et stadigt Die
 Henvendt paa Udodeligheds Land,
 At ved Livets Glæder som dets Maie
 Du forbedres og forvædles kan.

J. N. Schom.

Uden Aprils Minde.

(Uffungen i Harmonien paa Kongsberg
samme Dag 1804).

Mel. Det skummende Bager re.

Kaff stredede de Helte den anden April,

Dg glade vi mødte de Jublendes Smil,
Vor Fædrelands Hæder var Sagen det gjaldt,

De sloges som Kæmper, som Helte de faldt.
Hver Fader, hver Moder issemme vort Chor:

Held blomstre! og Frihed beskyttes i

Nord! ::

Blodsaften ei vajer, men Helten har Mod

At ofre for Konge, for Landet sit Blod,
Fra Kampen han drager til fredeligt Hjem,

Befrandset med Laurbær ledsages han frem.
Hver Yngling, hver Pige issemme vort Chor:

Held blomstre! og Frihed beskyttes i

Nord! ::

G 3

Sag Broder dit Bæger paa Daniens Fæst!
 Vi hilse saa muntre de Skionne, som Gjest,
 De dele vor Glæde, de adke vor Fryd,
 Toff Broder dit Hjerte ved Glassenes Lyd.
 Mens Druen os vinker, istemmer vort Chor:
 Held blomstre! og Frihed beskyttes i
 Nord! ::

Tak elskede Norge for Klippernes Son,
 De blodte, — — og Hæder var Kiæm-
 pernes Lon,
 De nævnes blandt Fædrelands tappreste
 Mænd,
 De agtes af Britter, De elstes af Ven.
 Nu Druen os vinker, istemmer vort Chor:
 Held blomstre! og Frihed beskyttes i
 Nord! ::

N. C. Jesen.

Dig af Minde kan det dog ei være,
 At jeg mere hødret gjorde dig,
 At Europa gienlød af den Ære,
 At du nævntes, naar man nævnte mig?
 Dog du fra din Barm mig kunde sjerne,
 Mig, som ingen lignede i Gavn;
 Thi til senest Old i hver en Stjerne
 Bæser Astronomen Danmarks Navn!

E. Lind Ostersfeld.

 Foraret.

 (Efter Gøtthe.)

1.

Marken paa Blomster er rig; dog nogle kun
 Skionhed for Diet,
 Andre for Hjertet kun har: Væser nu vælg
 Du selv.

2.

Hvem fom den herligste sig, som den be-
 skednefte, viser
 I Pigers blomstrende Blok, Rosenkrop!
 Helliges du.

3.

En Mængde Fioler sammenbundne! Bou-
 quetten da ligner
 Forst en Blomst — af dig, huuslige Pige!
 et Prag.

4.

Een jeg kiendte, hun var, som Lillien
 rank; hendes Stolthed
 Var uskyld; herlig som hun, Salomon in-
 gen har seet.

5.

Skion Aglajen sig hæver, og helder at-
 ter sit Hoved.
 Er den sølende eller forfildt? I gietter
 det ei.

6.

Mange duftende Klover, o Hyacint,
 du bevæger;
 Men ei, som Blomsternes Lugt, Kloverne
 tiltrække kan.

7.

Ved blendende Dagfier man dig, o Nat-
 siol, ikke andser;
 Dog du ved Nattergals Slag udaander
 kostelig Duft.

8.

Du Euberoſe ſtiffer frem, og i det Fri
 : 87777 77 77777 du fornoier;
 Men fra mit Hoved kun bort, bort fra mit
 : 77777 i 77777 Hierte med dig.

9.

Hiſt Balmuen blusse jeg ſeer. Dog
 : 77777777 77777 kommer jeg nær dig,
 Af jeg mærker for ſnart, Trædſke, du No
 : 77777 ſen kun loi.

10.

Af ſentimentalſt Golevi I Eulver ſaa
 : 77777777 77777 hæsligt udſieldes;
 Dog ſeer et glædeligt Sind gjerne et glæ
 : 77777777 deligt Blad.

11.

Meglifer! ſkionne for mig; dog alle
 : 77777 77777 77777 hinanden I ligne,
 Forſkiel neppe der er; dog jeg beſtemmer
 : 77777 77777 mig ei.

16.

En henrivende Lille, et yndigt Die,
 de sig
 Immer: Forglem ei mig! immer: For-
 glem kun ei mig.

17.

Forsvandt for den indvortes Sands hvert Bil-
 led af samtlige Blomster,
 Billedet . . . . af Dig Hiertet da frem-
 kaldte sig.

J. N. Schow.

b.

Dg Kierlighed, Blomsterne, Ungdommen,
Duggen det horte;

Alle de grædende bort fra Jupiters Trone

sig sneeg.

Wil du, min Søn, være fri; tilgavns du
lære da noget;

Du være nøisom, og stir aldrig mod det,
som er høit.

J. N. Schow.

Urtegaardsmanden, Kaalormene og
Sommerfuglen.

En Gartner slog, til Haugens Vel,
En graadig Kaalormslægt ihjel.
Men som han dræber, som han søger,
En Sommerfugl ved Siden af ham søger.
Han veed, den Sprade selv er sig en
Kaalorms Sen,
Og samme Yngel vil frembringe;
Men den er dog saa let, saa nydelig, saa skion!
Den Guldkant klæ'r saa godt til spættet
Vinge!

Han ej det grumme Hjerte har,
At lægge Haand paa denne søde Nar.

Den store Verden har alt længe
Med Udbyd drevet samme Spil.
I Silke, gjør den hvad den vil:
I Badmel, maa Canaillen hænge.

Eode.

 Digteren uden Equipage.

Jeg ofte udfuller seer fiore
 Med glindsende, dandsende Spænd;
 Men den har vist godt ved at giore,
 Som har Frue Fortuna til Ven.
 Hun aldrig har yndet Voeter,
 Den blinde profaiske Hæx!
 Naar gav hun os blanke Kareter?
 Naar lod hun os fiore med sex?
 Dog Digteren aldrig forlanger
 At bæres paa gyngende Fær;
 Mon ikke hans vingede Ganger
 En Statsquipage er værd?
 Ser modige Hingster med Topper
 Som Skildpadder fravle affed,
 Amedens hans Pegasus hopper
 Hift op til Udodelighed.

E o d e.

G a a d e r.

(Efter Schiller.)

1.

Siig, om Du kan udgrunde,
Hvad der vel ligne kunde:

Et Træ, hvor alt, som fødes
Af Dødelige, viener hen.
Hvor tidt dets Grene brødes,
Der flyder unge frem igien.]
Dets halve Løv omstraalet
Uafbrudt Lys i stoltest Pragt,
Det andet Lys ei taaler
Dg staaer i evig Enkedragt.
Hver gang det blomstrer, sætter
Det nye Ringe, og ved dem
Om alt, os underretter,
Dg kalder Oldtids Idvæt frem.

I spæde Værk indbræges
 Et Navn saa hastigt og saa let;
 Naar tørrer den henbleges,
 Vil Du forgiæves søge det.

Forsøg nu, om Du kan udgrunde,
 Hvad dette Træ vel ligne kunde?

Fra finest Grund et Billed' straaler,
 Selv giver det sig Glæds og Lys,
 Hvert Dieblif Forandring taalder,
 Og er dog friskt og heelt som nys.
 Den mindste Ramme det indfatter,
 I trangest Rum udførtes det;
 Dog alt, hvad høit og stort Du fatter,
 Du kiender, føler kun ved det.
 Og sig, om en Kryстал Du kiender —
 Dens Værd har ingen Edelsteen
 Hvor stærkt den lyser, den ei brænder,
 Den hele Jord indsuger den.

Selv Himmelen sig seer afbildet
 I denne Tryllering, og dog
 Den tidt forskionnet og formildet
 Tilbagegav, hvad den modtog.

3.

Der er en Ting, de Fleste ringeagter,
 Endskiondt den tidt har ziret Keiserhaand,
 Allig sin Grænde, Sværdet, den ei tragter
 At overfiære Livets Baand.
 Den saarer, dog den aldrig Blod udgyder,
 Berover ingen, men gjør ofte riig.
 Naar Jorden ikkun villig den adlyder,
 Den skion og frugtbar hæver sig.
 Fra den de allerstorste Riger stammer,
 Ved den de allerældste blomstrede.
 Til Riv og Tvedragt aldrig den opflammer,
 Men bringer kun Velsignelse.

En nye Bise
 om
 hvorledes Herr Hans beilede
 til

Skjøn Anna
 og fik hendes Ja.

Under den velklingende Melodie:
 I Nords Stad der stander en Gaard.

Tjenstskyldigst offereret
 den 20de i Sædemaaned
 Mar efter Herrens Byrd 1805
 af

Kristian Pedersen,
 øverste Lærer for Kongens Solsk paa
 Amagerland.

Trykt i dette Aar.

Herr Hans han grunder ved Solvblaa
Strand,

Han seer ei, hvor Bølgerne glide.
En Hustru ønsker den Herrens Mand,
Til Frost i Sorrig og Qvide.

Han ønsker en Biv saa gjev og skøn,
Men hun er heel rar at finde;
Thi beder han til Neptun i Pen,
Mens Boverne sagtelig rinde.

“Som Præst har jeg pløiet de Bølger blaa,
“Dg stræbt dit Baadsfolk at lære,
“Hvorlunde de frem i Tugt skal gaae,
“Dg holde Retviished i Ære.”

“Du skunder min Hustru roeligt hjem,

“Men Gøen jeg altid skal prise.

“O vældige Nyk! du hjælp mig frem!

“En Brud saa giev du mig vise!”

Glad stormer den Nyk af Hævet op.

De Somænd saa hielden bede.

Paa gyldne Trefork han læner sin Krop,

Dg fluxer med Svar tilrede.

Mit Nik dig sige, du sorte Mand,

At jeg dig har hørt i Raade.

Suld vel, hvad du beder, jeg giv

Naar du kun vil lade dig raade.

Ekjon Anna sidder i Tomfrubuur,

Sin Ære i Dyd hun sætter,

Dg er i Hjertet saa reen og puur,

Som Solen er frie for Pletter.

Til hende, den fagre Dannedæt,
 Med trofast Hundubeile!
 Saa sandt, som jeg hersker paa
 "Jette gims og Hav og Søe —
 Skal hendes Ja dig ei feile!

Herr Hans han smiler saa hiertefro,
 Og Nyffens Bud han adlyder.
 Nu sidder han hos sin Anna i No
 Og ved hendes Barm sig fryder.

Thi ønske vi ham og hans bolde Vio:
 Gud frie dem fra Vaade og Skade!
 Han give dennem et frydsuldt Liv
 I Aarene mange og glade!

Til Aphrodite.

Til dit Alter hen jeg træder,
 knælende i Støvet ned,
 hede Taarer Rinden væder,
 mig Du skjænkde Salighed.

Saa eensom i Livet jeg vandred',
 omhyllet af rædselsfuld Nat,
 Du, Blide! min Skjebne forandred',
 af alle herneden forladt!

Kierlig Du i Heres Hjerter
 tændte Elskovs klare Glød,
 snart hun folte ukjendt Smerte
 og dit Guddoms Vink adlød.
 Din Rødme paa Kinderne flammed',
 ved Dig hendes Tunge blev løst,
 "Dig elsker jeg!" sagde hun, flammed'
 og sank til mit brændende Bryst.

For med Bøn og Tak jeg ilte
 ofte til dit Alter hen,
 fædse kjerligt da Du smilte
 ad din saliggjorte Ven!
 Ej, yndige, hulde Enthere!
 ej vrede, ej vrede paa mig,
 i Gavn af min elskede Hæde
 jeg ikkun nu tilbeder Dig! —

Schönberg.

Den femtende Februar,

Kan vel Storhed ene glæde,
 Pragt fortynlle Sind og Siæl?
 O da maatte Venſkab græde,
 Da var tabt alt huſligt Held.
 Hos en Ven i eensom Hytte
 Jeg med Mogul ei vil bytte;
 Glimmer bliver evig Tant.

Hjertet ei maa lades hjemme,
 Naar man ſøger værdig Fryd,
 Det kun ſoler Venſkabs Stemme,
 Det kan eene hylde Dyd.
 Prunke ſtiv i maalte Rader,
 Som en Peſt den Viſe hader;
 Glæden flyer fra ſigt et Lag.

Brødre, Søstre! her vi kionne

Denne Sandheds hele Værd.

Glædens hulde Smil belønne

Hver og een i denne Færd.

Vort med Pomp og Framme Sæder! R

Leve Venkabs blide Glæder!

Leve jevn og dannis Færd!

Fylder Glasset da til Randen!

Føler denne Høitids Maal!

Klinker, jubler med hinanden

Dagens glæve Datters Skaal!

Jungeborg, vort Samsunds Glæde,

End i Venkabs faste Kjæde

Leve, leve mange Aar!

W. K. Hjort.

Waldemar og Gertrud.

Som det i Verden pleier tidt at gaae;
 En vildeu Knos
 Og en elskværdig Ros
 I Dinene for dybt hinanden saae.
 For Vildskab Kiærlighed man i hans Blik
 nu fued',
 Og hendes fromme Sind til Kiærlighed op-
 lued'.
 Saa stirrende hans sorte Die stod;
 Og hendes blaa en Flamme kiende lod.
 Hans Kinder snart blev røde og snart blege;
 Fra hendes Roser snart, snart viljer vege.

Hans Navn var Waldemar, hun Ger-
trud hed.

Hun var af Scharenbergs, og han
af Dykøls Stamme.

Dog Et og Navn for begge var det samme.
Hun skulde ofre dem engang til Kiærlighed;

Ei heller gæbed' han paa hvad i støvet Ramme
Ham ofte blev til Monster foresat;

Hans Hierte gjemte Plads til endnu ukjendt
Skat.

Hvor var det, Muse, da, at disse Evens-
de fik

Hinanden første gang at kue,

Dg i det unge Bryst antændte sødest Lue?

Sanct Thomas Aften, efter gammel
Skik,

I Kevals store Gildetue

Til festlig Fryd den smukke Verden gif.

Den Dag i Dag er, Staden sætter

Paa Thomas Aftens Glæder Priis.

At leve hoit paa Sædres Viis,

Den Vane hænger i som Liærepletter.

Det ikke megen Tummel gav,
 En renset Troe i Eskland at indføre;
 Men Thomas Aftens Stads at skaffe af,
 Det ikke nær saa let sig skulde ladet giøre. —

Man, som det sømte sig, indbød til denne
 Fest

Hver tugtig Biv og Møe; hver, som hun
 syntes best,

Kom brammende i hiin Tids Modens Klæder,
 Med spidset Skoe, omspændt af gyldne Klæder,
 Med Hovedet i Kraven, Rosen liig
 Som vil i Bussen gierne skjule sig.

Man støvet saae i tykken Sky sig hæve,
 Som de, der reise sig af brændende Tobak,
 Og ved en venlig Faddersnak

Mærd og lærd Paryk omsvæve.

Den gule Riddervams paa Waldemas
 Sad, som den skobt paa Kroppen var.

Hvert aflagt Ernehul blaa Silke pryder,
 Og blaa er stolten Fjer, som over Hats
 ten flyder.

Paa hvælvet Pande, runden Kind

Det sorte Haar saa venligt flonger;
 Nu mandigt Trin, nu spogsom Vestenvind
 De tykke, vevre Lokker gynger.
 So sorte Dine tittede igiennem Haaret frem,
 Og yndig Kaadhed spillede i dem.

Den Skionnes Klædning var af Farve
 violet;

Til deilig Legeme den sluttede saa tæt.

Guldkæden sig saa glad om Livet snoede,
 Og som undseelig Væe saa stille stod
 Ned i den Savres Skød.

Den fulde Barm (saa vilde Dagens Mode)
 Med al dens Bunker Sneer hun aaben bar;
 Men Haaret saar, hvor bly den hulde
 Vige var;

Det fine Lokker bød bedække Bjerg og Glette;
 De rulled' villig ned at skuffe nærvæist Blik,
 Men kunde dog saa tro ei Tienesten forrette,
 Naar op og ned den hvide Hvalving gif,
 At jo mangt Himmelglimt opmærksom
 Speider fik.

Den blaae, den blide Blomst, som Kor
 net pryder,

Var hendes store Dine Liig.

Men til at skildre alle fromme Dyder,

Som i de Dine malte sig,

Dertil Naturen ei Exempel har.

Dog kiender jeg vel og et Par,

Som til Afguderie een kunde nok forlede;

Hvis Sprog er, og saa sodt, hvis Glim-

mer er saa skion,

At, naar jeg skuer dem, jeg i en Hast

maa bede

Den siette Bon.

Dg alt det Ynde blev forhoiet ved

Den tryllende Beskedenhed,

Det blide Sind, som hver en Sjæl kan

vinde,

Dg som, hvis det ei var hos Venus selv

at finde,

End Zevses Datter ei tillod

At være Yndigheds og Kiærligheds Gudinde.

Thi for at kaldes skion, man først maa
være god.

Ei fremmed Syn de Dine kunde møde,
Hun jo bestæmmet slog dem ned,
Som om den sodeste Elskværdighed
Var hendes Skyld og var en Brode,
Og som hun bad om at tilgive den.
Undseelig hun opløstet dem igien.

Med Doren Waldemar von Dykkel
fod,

Da hulden Gertrud sig tilsynne lod,
Geert Wellingrade hende førte;
Han Morbror til den Faderløse var.

Det unge, yndefulde Par
Sik lige Følelser hinanden rørte.
Saa deilig Moe han henrykt firred' paa;
Og hun paa vakker Svend saa gierne saae.
De smilte begge to saa glade,
Som om hinanden de velkommen bade,
Og længe var hinanden god.
Det ene Hjerte dog det andet flux forstod.

Fra Doren Gertrud gif; han sig
fra Doren vendte.

Mangt Forkeblif de til hinanden sendte;

Maar hun hans Die traf, hun sit flux

dratte lod

Og maalte Stedet, hvor hun stod;

Og blev hans Diekast paa vovsom Reise

funden,

Strax saae han til sin Fod, om Sløifens

ret var bunden.

Saasnart det mindste Ord han fører frem,

Hun adspredt gylden Kiæde plukker;

Han flytter uden Trang sin Kaarderem,

Saasnart sin tavse Mund den Deilige op-

lækker.

Han spørger, og — faaer intet Svar;

Hun svarer, og — nu ingen Sands han

har.

Han vanker hid og did med Ungdoms vars-

me Venner;

Den Skionnes Blik gaaer med igiennem

langen Gal.

O! disse Piger er' de rette!
 Med dette: "Meget vel!" hun dog sig
 maatte sætte.
 Den næste Plade, og hendes Haand, han tog,
 Og dundrende den Huldes Hjerter slog.
 Naar een paa Bal tæt hos en Engel
 sidder,
 Han faaer i Sandhed Mod. Vor unge
 Ridder
 Nu talde til det dyrebare Noer
 Med Kiærligheds de faa, men djerbe Ord:
 "O! for jeg dig, udvalgte Pige,
 Hvad dette Hjerter koler, sig?"
 Hun blusner dybt; den søde Mund
 Livsaligt stammer: "Sael da kun!"
 "Jeg elsker dig." — Nu blev hver
 Pøkke rystet,
 Og dirrende forraadte Brystet.
 "Jeg af mit ganske Hjerter har dig
 fiket.
 Saa bliidt, saa ømt sken Gert rud leet.

Samfolekk i hendes Nafyn smiler,
 Og forste gang paa Die Die hoiler.
 Nu seer han Haabets Glint; nu taer hans
 Kjaekhed til.
 Nu kjaelent han de pene Fingre trykker;
 Hun de smaa Fanger ei ham udaf Haanden
 rykker.

“Sig, om min Viv du blive vil?”
 Og kjaelent lespende hun sagde “Ja” dertil.

Dermed nu havde Singen Ende.
 Man lader med saa lidt det ikke nu bevende.
 Det vorte Hjerte, den indtagne Sjæl
 I Dagens Frierie har alt forielden Deel.
 Men naar end alting snart
 For de to Elskende nu klappet er og klart,
 Der dog kan komme Traad paa Kurre,
 Og Somme uden om den Glæde kan for-
 purre.

Georg von Yorkol, Ridder, var
 Den strenge Fader til vor Waldemar,
 Og holdt det for sin Pligt, at hade

Olion Gertruds Morbror, Geert von
Wellingrade.

Dg denne Geert paa sin Kant Nat og Dag
Til Jorgen bar et uforsønligt Nag.

Hvad kunde til det Fiendskab Nar
sag være?

Af! Dyktol angreb Wellingraders
Ere.

Han sagde aabenbar i venligt Driffelag,
At Geertes beste Bjørnehunde
Med hans sig ikke maale kunde.

Den Brouten maatte volde bittert Nag:

I hver en Skallet Oldings Minde

De Wellingraders ædle Ret

Med grundet og landfyndig Ret

Af dette Fortrin kunde bramme:

Det næst beslagtet var med Vullebideres

Stamme

Dg glubfeste Pafan, som Bjørnene gav

Snuus,

En Ere var for Wellingraders Hus.

men vor Comthur paa Hundeværd og Skionned,

At være dem Meccan, han folte var hans
 Pligt;

Thi disse Tjenere han værdigt lønned',
 Og elskede de Bæster broderligt.

Ei fælles Ven, ei Tid udlette kunde
 Det Had, optændt af hine stolte Ord.
 Hvorhelst de samlede, endog ved Vennebord,
 De huskede kun deres Hunde.

En Nurr od paa den anden bister saae;
 Og onsked', at en Bjørn hans Tjende
 maatte være,

Som, til et Offer for sit Huses Ære,
 Han kunde rasken Stalbroer hedse paa.

Det grumme Had, som begge Fædre
 blinder,

Vort unge Par for klare Dine staaer.

De see for Skoldfri Elskov idel Hinder;
 Forenket Havn den aldrig, aldrig naaer.

Song Amor dog, som kun i Hjertet
 troner,

Dg leer af Revolutioner;

Som endog vilden Bjørn har i sin Magt,

Dg styree blodstænk't Bjornebider ;
 Paa de Forelskede saa ynksom giver agt ,
 Det unge Hjerte flux hans Ild udvider ;
 Som Waldemar sand Ridders Kiæbhed
 faaer ,

Saa tillidsfuldt hans Gertruds Hjerte
 slaer .

“Jeg skal nok tale med min Fader .”

“Min Morbror om hans Ja jeg beer .”

Det Ridderens , det Pigens Løste er ;
 Dg paa hinandens Ord de begge sig forlader .

“Jeg ærligt mener det aned dig ,
 Saa sandt som Gud skal hiælpe mig !”

“Jeg ligerviis .” Hun svoer vel ikke ;
 Men Sandhed , reen som hendes Sjæl ,
 Flod udaf Lode , faste Blikke ,
 Som udaf Klippen qvægsom Perlevald .

Med sedest Haab de begge smilte ,
 Ei om hinandens Alvor tvivlte .

Ei huskede det glade Par ,
 Det vantro Thomas Aften var .

Is

Med kiælent Haandtryk nu de statted',
 Og fik med Fingrene endnu en Hoben sagt;
 Og hver i næste Alynge smitted'.
 Nysgierrighed alt holdte Vagt:

Mens Gert ud hjemad gif, (man den
 Tid ikke fierte,)
 Den gamle Geert med Skrak hun sporge
 Horte:

En munter Aften havde jeg tilbragt;
 Men hvad var alt det Gjas, min Dige,
 Den unge Dyfcol havde dig at siage?
 Hvad hvissed' du saa ofte til den Nar?
 Sligt Narrerie mit Bifald ikke har."

Han intet Svar af Gert ud fik;
 Men rappere den Staffel gif.

Samvittighed sig nu paa hendes Kin-
 der kasted';
 Men det var mørkt, og ei, som andre Spo-
 gesser;

En ond Samvittighed i Mørke synlig er.
 Tavt, tavt hun til sit Kammer hasted',
 Og snart hun lagde sig til Ro.

Hun havde til Sanct Ursula den Troe,
 (Det var den Deiliges Beskytterinde),
 Hun vilde nok i Dromme Middel finde,
 Udaf den Engstelse at vise sikker Veir;
 Gaa from Forhaabning hende fluffed' ei.
 Om elsket Elsker drømte hun;
 Hans Arm om hviden Hals, han hende til
 sig rykte,
 Og fik paa hendes varme Mund
 Et Kys, langt varmere, han trykte.
 Som, af saa heldig Varsel glad,
 For vranten Morbrors Raffeloun hun sad,
 Og fogte ham en lækker Eggesøbe,
 Imens til Waldemar hun Tanterne lod
 Begynde gammel Knark igien
 At sille haanligt paa den unge Ven:
 "Sy! den Fortrolighed kun slet dig klæder;
 Et Pigebarn, som du, bør vise strænge
 Sæder."
 Gertrud iisnede det unge Blod;
 Sanct Ursula indfiod dog hende Mod;

Alt, som hun Hønningen i Eggesøben rørte,
 Hun, vel lidt stammende, de frække Ord
 som han udtalte om fremforte:

“Men, bedste Morbror, om nu Waldemar
 Er redelig og tro? Om til sin Egetime
 Han, efter Ridders Skif, vil lide Gæst
 at være hos os, det trued tage?”

Jeg er jo faderløs, jeg ingen Midler har;
 En Lettelse det vist for kiære Morbror var.
 Hans Fader er jo riig, hans Et aldgam-
 mel Adel, som

Han selv en Ridder uden Dadel.”

Herr Goert her standsede med trusel-
 og svanger Hæft, og
 Og glubte for hende Stod, som med sit Diekast
 Det arme Noer han vilde holde fast.

“Saa?” usagde han til den forbaavste
 Pige,

“Er det med Eder alt saal nær?”

Hun svadde bævende: “Hvad skal jeg
 sige?
 Altså, jeg troer det rigtigt er.”

Banartige! Da kan du vide,
 For jeg samtykker denne Bøn,
 For jeg min værste Fjendes Søn
 Som Brudgom seer staae ved din Side;
 For ønsker jeg; en Hundefjende taer
 Hver ædel, elsket, Bullebider,
 Og sulne Ulve sønderflider
 Den bedste Hest, Geert Bellingraa
 "Du gilled og mord de har."
 Ved disse Ord han gik, lod stakkels
 Vige græde,
 Men saae til Hundene og gav dem Ede.
 Og sønderknaust den hulde Gertrud var,
 Og typ! typ! typ! de salte Taarer løbe
 I redsom Nørbrøys Eggesøbe.
 Med uvis Haand hun tog paa troløst Kar;
 Det var for heedt; det kantroede; i Flammen
 Nu Al og Eg og Honning flød;
 Og luen reiste sig, den tætte Røg slog
 — sammen,
 Og Gertrud sad og græd, i Graad end
 nu saa led.

Den arme Waldemar det ikke bedre gif;
 Slet Trost han af sin Fader fik.

“Min Fader,” sagde han, “jeg mig
 en Biv vil tage”

“Vel, det skal glæde mig i mine gamle
 Dage.” —

“See, Gertrud Scharenberg
 seer from og deilig ud.”

“Det gior hun.” —

“Vel, saa bliver hun vel min Trud.”

“Tænk ei paa hende, Son. Jeg aldrig
 drig det tillader.” —

“Men hvorfor ikke?”

“Kommer du
 Da ei vor gamle Strid ihu?

Jeg hendes Morbror indtil Døden hader.” —

“Og dette bitre Had oprandt
 Af Eders Hunde!” ...

“Alt for sandt!” —

“Mon Eders egne Børn I dem opofre
 kunde?”

“O! for jeg havde Son, jeg havde
— “Hund og Hundehunde.” —

“Den Tale, Fader, er anstødelig.”

“Jeg Hunde havde, for jeg havde dig.” —

“Sy, flige Ord en gammel Mand
vanære.”

“Med sig en Dabel, Knekt, kom ikke
mere.” —

“Gaaer jeg til Hustru ei den fagre Nøe,
Min Grav jeg søger i den vilde Søe.”

“Gior det, min Son. Din Siæl da
Satan vinder.” —

“Jkkun een Son I har; men Hunde
nok I finder.”

“Det lyver du. Den Hund ei fodes
meer,

Som til min Høller-bøf en værdig Ma-
ge er.” —

“Og Bert vud er saa skion, saa dy-
dig Pige;

Blandt hendes hele Kion hun ikke har sin
Lige.”

“De alle eens seer ud, du Mar?”
 Blaae Dine og guult Haar de alle har.” —

“Uf! bedste Gaer, lad sig dog engang
 — røre.”

“Men vil du rasende mig giøre?
 Hold op med daarlig Elskovs Leeg,

Bed bellig Ridder Jørgen sværger jeg:

Før til Dypreisning for fornærmet Ære

— Og Vidne Ordenens Hærmeister selv bør

Med tvende Riddere, — vil offentlig erklære,

At Høfolds Høllerhol er mere stærk
 — og raske, end Jørgens Høllerhol.”

Dg bedre taer en Bjørn, end den Tølbask,

Som er hans Bram, skal, mens jeg er ei live,
 Hans Søsterdatter ei din Hustru blive.” —

Saa sagde han, og med forbitret Sind

Gik fnysende og spankende til Stalden,
 Dg sprang paa ædel Hingst, hvis Vædd var

laaden Skind,
 Af vældig Bjørn, som for hans Hund var

falden.

O stemme Ridder Jørgen! gamle

Gnav! Gnav!

Bordomte Hollerbot! grusomme Wel-

lingrade!

Ufføselige Tolbask! hvad skal der blive af

Med de to Elskende? Det er jo Jammerfæde!

Uf! brændende og haabløs Skærlighed, —

Fortvivlelse — og Dod, — tre steile Trin

man falder;

Men i en Waldemars og Gertruds

Ulder

Man een, to, tre, den Trappe hopper ned.

Vor unge Helt vel ei, som haarde Tæer

han trued',

I Volgen blaa sig dumpe lod;

Men tog sin Dyrendal, og den — beskued',

Og fandt den vægtig, skarp og god;

Den skulde drikke Moskaviter-Blod.

Uheldigt Fodested ham vilde flux forlade;

Sit Liv den Arme jo nu maatte hade.

Uf! ufsædligt Gertrud moxen var

Bestemt, at lade sig i eensomt Kloster lede.

I hver en Helgen der sin Waldemar
Hun kunde dagligen i sødest Noe tilbede.

Saa veens Beslutning var den and
dens liig;

Han tog det grumme Slor, han gif i blo
dig Krig.

Men af! de kummerfulde Sjæle
Si vidste traurigt Valg hinanden at meddele.

Den unge Dyksøl reed som ovet Nidders
mand;

I Caroussel og Geide han
Mangat Hug og Stod heel Fræstigt kunde give;
Endog naar Heltene som Kæmper drak,
Han tomte alt en vægtig Skaal; men, af!
Han ikke havde lært at skrive.

Skion Gertrud med den søde Sil
Fenhaand

Var ovet i at væve, Nynge Baand,
At koge, bage, spinde, strikke;

Men Bogstavmalerie forskod hun ikke.

Sit Navn til Nod, en Smule framt og
Fidt.

Herr Waldemar fik fat; men Ger-
truds Underkrift

Var kun et ydmygt Kynds. Ei elsked' vore
Fædre

Det meget Skriverie; og alting gif des-
bedre.

Det gif da ikke an med fialent Gen-
debrev;

Og lige vanskeligt fortroeligt Møde blev.

Den blide Skionnes grumme Fader,

Og Skyldfri Wald'mars bitre Hader,

Bed Soen havde sig en Gaard, som taare
net Borg.

Ud til det vilde Hav hans Datters Kammer
vendte.

Først denne Morgen hun med Sorg

I Insest Værelse et traurigt Fængsel kiendte.

Eh! hvor en Nige, om og huld,

Ei kan udkaaren Elsker for sig skue,

Hvor ei hans fiære Syn kan nære sødestkue,

Det Kammer, var det end beklødt med Guld,

Er dog ifkun et Fangehul.

Vel under Windverne den lette Bephe
spogte,

Dg til en elffet Blomst i liden Hauge søgte
Vel Rosen, Billedet af hendes saure Kind,
Eil en Spadsering bod livsaligt Nie ind,
Men alt hvad for det Nie kunde fryde,
Dg sneehvidt Bryst og sorte Lokker pryde,
Alt, indtil Rosen selv, var Lant,
Hvor hun det Yndigste, sin Waldemar,
ei fandt.

Alt! havde hun den Glæde kunnet haabe,
Alt see ham der ved haarde Mures Sod,
Dg til den Elffede med lange Nost at raabe:
"Dig ene bliver jeg til Doden god."

Men o! den Trost hun aldrig kunde
vente;

Haa hoie, steile Bakke Haugen laae,
Dg Fulde han hin Himmel naae,
Ham i sin Bogn en Ben us maatte hente,
Dog hvem er det, hun bliver vaer
Haa eenlig Holm? Alt! det er Waldemar,

Han kerrer og sin Elsker kiender.

Han tænde Niekast til hendes Kammer
sender,

Taabnet Vindve han een seer,

Dg forend skærpet Syn den Hulde kiender,

Alt Hiertet siger ham, at det hans Ger-
trud er.

Et høien Dohm han var spadseret,

Hvor Comenthurens Boelig stod.

Han ved hans Port alt havde været,

Dg med nu kragende, nu ristet Blod,

Det Vaaben seet, som lod al Verden ikke
glemme,

Der boede adelbaaren Mand,

Han havde hørt Tolbaffes barske Stemme,

Som trued Saar og Dod med feirvante
Land.

Saa, noget Glimt af Gertruds Syn
at nyde,

Ved venlig Baadsmands Hielp til grønne
Holm han fly'de.

Med Suk han stirrede paa tilbedt Noe;
 Med Suk hun søgte ham paa nu saa nu
 det De.

Men dette fjerne Syn kun større Lue
 tændte,
 Af Elfsø's Utraa Balde m'ar nu brændte.
 Til Rejlen Vaffes farefulde Top,
 Hvis Hvide kom hver anden til at bære:
 Hvortil forhen kun sultne Næve
 Forsigtigt krybende sig havde listet op;
 Hvor Uglyen sikker Kreg, hvortil med bredden
 Binge;
 En robbeløstet Høg sig pleiede at svinge;
 Did op, til sit tilbedte Noer,
 At ville bære sig, i hvad det gjaaldt, han soer.
 Den mørke Aftenstund ham Held for-
 kyndte;

Tre gange han det store Bærf begyndte,
 Tre gange rullede den Stakkel ned.
 De Tornebuske, han sig holdte ved,
 Med grusom Braad hans Hænder rebe;
 Af løsnat Steen hans Fodder knusde bleve;

Han faldt og nær sig havde slaaet ihjel,
 Og mistede sin Hat, og Senerne forskrafde.
 "Og lod da være?" — Bagatel!
 Nei, Kiærlighed ham Haanden rakde;
 Til alle Ting den vidste Raad;
 Den afbrød Tornens lumke Brand;
 Den holdte paa det lose Stene,
 Og lagde Balsom paa de knuste Vene.
 Der stod han endelig paa hoiem Top
 Og ikke folde saaget Krop;
 Han saae det Kammer alt, hvor deilig Ber-
 kun Haugens Bierde ham i Veien stod;
 Dog han paa Elskovs Vinger tilde,
 Og snart den Hegn tilbage lod.
 Men ak! det syntes lige nær at være;
 Tre Karle hoit det op til Vindvet var.
 Vil Kiærlighed paa Skuldrene ham bære?
 Han ellers intet Haab at naae sin Skion-
 Ei vover ham med Magt, en lukket Dør
 at brække;

Om den end veeg for vægtig Arm,
 Den gjorde dog forræderst Varin.
 Men intet kan en Elsker, tro og varm,
 Fra velbegyndt Forsøg affkræffe.
 Saa og den længselsfulde Waldemar
 Paa Stedet den Beslutning taer,
 Den bedste Hjælper, Gertrud selv, at
 vække.
 Alt er det Nat; hans Pige from og
 skion
 Alt læser udenad sin Aftenbon,
 I det sit lange Silkehaar hun slætter,
 Og under hviden Kappe sætter.
 Klir! klir! paa Bindverne det gaaer,
 Hun triner hen og lyttende der staaer.
 Nu er det ganske tyft. "Forfækkeligt det
 blæser
 Fra Soen af." Saa tænker hun, "og
 læser
 Sin Bon til Ende, medens Fingrene saa smaae
 I jævne Blætter tykke Lokker flaae.

Klirr! Klirr! Det atter gaaer. "Hys!
 dette var dog mere,
 End Vinden giøre kan. Det maa en Ugle
 være;

En Flagermuus maa skee det Hys har Ut-
 traade til."

Dog hastig hun sig nu til afbrudt Syssel
 giver,

Dg med "I Jesu Navn!" hun særdig bliver,
 Dg den venstrelige Lampe stikke vil.

Klirr! Klirr! igien det lod sig høre,
 "Min Gud hvad kan den Larm da giøre?
 Et Spegelse det vist nok være maa,
 Ved denne Tid omkring de gaae."

Al Egstelse nu blegnet Læbe dirred';
 Med uvis Haand et Kors hun for sig slog,
 Dg med den anden Lampen tog,
 Dg holdt den høit; de store Dine stirred'
 Paa Vindverne; men nærmere til dem
 Hun ikke vovede at sætte Toden frem.

*

*

*

Den forellede Waldemar blev
 utaalmodig! Han saae en Lampes Skjærm
 svæve hist og her; det syntes ham tillige,
 at Skyggen af en Gestalt bevægede sig,
 og dog kom intet Hoved nær Vinduet.
 Paa ny greb han en lille Steen, men al-
 kerede gjorde Utaalmodighed hans Kasten
 mindre sikker, Vinduet var kun lidet, han
 kastede Stenen forbi Vinduet; han ær-
 grede sig, han kastede atter forbi; og jo
 meer han ærgrede sig, des oftere forfælede
 han sit Sigte. Endelig greb han en heelt
 Haandfuld Sand. Klirr! klirr! klirr! lod
 det fra Vinduet.

"Hellige Jomfru! hvad kan det være!"
 En kold Gysen giennemfoer hendes skionne
 Lemmer; hun nærmede sig Vinduet, dog
 vovede hun ikke, at aabne det. Da kom
 det hende pludselig for, som hun fiende-
 lig hørde nogen hoste — hem! hem! —
 hun lyste stærkt til, og hørte tydelig
 — psst! psst! — Hum! tænkte hun, et

Spøgelse kan det dog vel ikke være. Aldrig har jeg hørt, at et Spøgelse kan sige hem! hem! hofte, eller raabe pst! pst! Men hvem kan det være? — Da soer en Lynstraale hende giennem Sjælen, og kastede Lys til Waldemars Billedet. “Skulde han — var det muligt — kunde han — men hvorfor ikke?” Wips var Windet aabent.

Gertrud! hvifede han. Waldemar! hvifede hun.

“Er det Dig?”

“Ja, det er mig.”

“Min Gud! hvorledes er Du kommen herop?”

“Nof! jeg er her uden for, sund og frisk; var jeg kun allerede oppe hos Dig!”

De fladrede længe, de fladrede meget, men altid den gamle Bise. Ynglingen satte sit Liv paa Spil for denne Samtale, en Tredie havde ikke villet vove en Hviid for den. Talen var om deres Kiærlighed,

og om deres Kiærlighed. Derpaa klagede og flagede de over Sorgen og Geert, over Tolbass og Hollerbol.

En af disse fire var ulykkeligvis ikke saa meget langt borte. Denne Ene var Tolbass, der i Nattens Stidhed travede om i Gaarden. Et Vindstød forde Lyden af menneskelige Stemmer til hans Øre; ja han hørde tydelig tvende gange sit Navn. Strax nærmede han sig til Borgens Bagport ud mod Klippen, oploste pludselig sin Stemme med en saa usforkammet Hyl, at alle Naboelævers Hunde vækkedes, de skrækkede Ugler flagede om, Gertrud lukkede vinduet hastig og angstlig til, og Waldemar gled hastig og angstlig ned af Klippen.

„Det er betænkeligt,“ sagde Comthuren den næste Dag, „min Tolbass gjorde i Nat en græselig Alarm ved Bage-

porten. "Har Du intet mærket Geert
 trud?"

"Nei," sagde hun, og hendes Kinder
 blussede; thi med den første Løgn gaaer
 det, ligesom med den første Preis Tobak,
 ved denne nyser man, og ved hiin rød-
 mer man. Den gamle Onkel gav ikke
 Vagt herpaa, ingen Mistanke kom i hans
 Sind; han var i Angst for Røvere, dog
 ikke for Pigerøvere.

"Man maa vaske det Tak op!" brum-
 mede Geert von Wellingrade. "Sola
 bask skal holde Vagt udenfor Bagpor-
 ten?"

Geert rud havde det, og det beha-
 gede hende ikke; thi hvorledes skulde hun
 advare den troe Dugling? At han atter vil-
 de komme, det sagde hendes Hjerter hende.

Saa stod hun da i sit Kammervind-
 ue, vaagen og ventende, bedende og bæ-
 vende, lige til Midnat. Solbask er-
 endelig krøben hen i en Krog, og snorker.

Matten var skion og klar. Den lange Hermann (et Laarn i Hofborgen) kastede sin Skygge langt over Borggraven. Torbisten brummer, og Bagtelen surrer i det høje Græs. "Ak! hvi føler jeg mig saa ængste ig vel!" sagde Waldemar lystende og luvende. Brum fiære Torbist, sur fiære Bagtel, men brum og sur mig ikke min Elskede i Sovn. "Lys! Domkirkens Klokke slaer Tolv. Rast op ad den stejle Klippevæg! Inden i mig Ungdom og Kiærlighed, udenfor den venlige Maane! til højre Mod, til Venstre Haab! saa klavrer man op i Himlen.

Han klavrede, han snublede! Nu slagrede hans Kaardegehæng i en Tiern. Lad det slagre i Uftenvinden, saa skræmmer det Ornen, som forfølger den elskende Pærke. — Han steg højere og højere op, nu reev en Green hans gule Riddervams ita. Lad rives ita, hvad ikke vil hol-

de; saa bliver du Stodderen liid, og tiger
ger sødt om Siærlighed.

Stafaandet arbejdede han sig ind, som
opad, o vee! nu stiar en Steen hans
stærke Haand! Lad kun bløde! Hjertet er
dog sundt og friskt. Velan! vi er ved
Maafet.

Bert rud hører denne Raalen. Hjelp,
hellige Ursula! Hun rækker sin Svanehals
ud af Bindvet, seer ængstlig efter Sol-
baff. Han snorker endnu; hans Næse
er skjult af det lange, krøllede, Haar;
maafke opsnuser han ikke den dristige Siæ-
rlighed.

Alt griber Waldemar den første
Gierdepæl, og svinger sig hastig op paa
Høiens Svids. H! lyder det ovenfra.
H! lyder det nedenfra. Den varme
Sommerluft forde Elskovens Hvissen fra
et Dre til et andet; dog desværre ogsaa
til Solbaffes haarsulte Dre; det spida
sebes og rejste sig, og kaldte Næsen til

Hjelp; flux skyndte To lbask sig ud af sin Sovetog.

Den unge Ridder, hvis God var undgaaet Klippens skarpe Stene, ahnede det ikke, at skarpe Tander truede ham, og slog det højre Been modigen over Gierdet. Pludseligen fælde han sig ikke just lempeligen angrebet; forgiæves beskyttes han af sine sive Stavler; To lbaskes Tand trænger ind i hans blodfulde Læg, den ulykkelige Yngling giver et uvilkaarligt Smertereskrig fra sig, han føler Blodet løbe ham varmt ned af Hoden; snart lader denne Helvedhund ham løs, for ved sit tordnende Van, Van at falde paa Husets Folk; men saasnart hans Fange gjør mindste Bevægelse til at undsige, antaffer den ham med nyt Raserie, og holder ham fast.

Waldemar fik Tander og bide sig i Læberne, for at dolge sin Smerte. Intet Sværd ved Siden, ingen Dolk i

Beltet, ingen Kniv i Pommien. Han rykket med Magt i nærmeste Gjerdepæl; Angest, Smerke, Fortvivlelse forøger hans Kræfter, han rykker Pælen op, svinger den højt, og lader den centnerung falde ned paa Golbass. Strax trækker denne Landen ind, og tumler med Morderhyslen fem Skridt tilbage. Derved vandt Ridderen Tid, til at kunne svinge det sunde venstre Been efter det højre, og modigen springer han ind i Haven.

En ny haard Kamp begyndte nu. Golbass gif rasende løb paa ham, ikke agtende de mange Slag den fik, og da dens mandige Modstander i et Øjeblik svingede den beskyttende Skalle altfor høit, løb den ham ind under Armen, og greb ham rasende i Brykket. Nu var der intet tilbage for den ulykkelige, forbovne, Eskovsridder, end at fakte Gjerdepælen fra sig, og at slunge begge sine nervesfulde

Arme fast om sin forbitrede Siendes haarsfulde Naffe.

Dog han var kun en halv Samson, og Kolbask en heel Love. Allerede gnavede den skarpe Tand i Baldemars Bryst, allerede randt Blodet udaf hans Arme, hans Kræfter forlod ham, han vakler, det fortner for hans Dine, han segner til Jordan — og den onde Time er kommen, da Kolbask ved en blodig, grusom, Død vil forevige sin gamle Herres indgroede Had og rasende Forbitrelse mod Yrkøls Familie.

Der ligger det blodige Offer under sin Elskedes Bindve! Med Kingrende Stemme skriger hun forgieves om Hielp; og i sin Angst river hun Haaret af sig. Det sidste Suk doer paa hendes Læber, hun stælvor tilbage, tumler henmod Døren, segner, og bliver asmagtig liggende ved Dørtærskelen.

Men hvad er det for et Udny, af Skabning som en Bjorn, der springer op af Klippen, styrter rasende og fraadende over Golbask, kaster ham til Jorden, som Stormvinden Forretræet, griber ham og bider ham i Struben, river hans Hud i blodige Klænger, lader den Overbundne ligge livløs, springer logrende til Waldemar, og stikker Blodet af hans Saar.

Hvem var den gode Mand, der hjalp som forbarmede sig? var det Ursula i en Bjorneskikkelse? var det Sanct Georg, Unglingens Skytspatron? — nei, det var Hollerbol, den troe Hund Hollerbol! der med Hundeomhed elskede sin unge Herre, og hvis Høimodighed i dette afgjørende Minut glemte alle de Ungl, som fortredelig Lune ofte havde tildeelt den. Den var, jeg veed ikke hvorledes, i denne Nat kommet paa den unges Eventyrers Spor, og havde eftersmuset ham saa længe, indtil den ved Klippens Fod

opdagede den nøjsommelige Sti. Hvad der
lykkedes hin ved Kiærlighed, det gjordes
muligt for Hollerbol ved Instinkt.
Han klattede ham efter, og kom i rette
Tid, for at redde Ynglingens Liv.

Den troe Hollerbol staaer endnu
stædse og stikker den unge Ridders Saar,
der langsom kom til sig selv, og som op-
vaagnende af en søm Drom, befinder
sig, istedetfor i Gertruds Arme, imel-
løn Hollerbols Been. "Hollerbol;
hvor kommer Du her?" ere hans første
Ord. — Hollerbol logrer venlig og tier.
Han brouter ikke af sine Handlinger; i det
Nielik, den Overvundne udstrækker alle
fire, har den forglemte den hele Kamp.

Waldemar seer med Forundring
Konden svømme i sit Blod, hvis sagte
Stønnen råber endnu lidt Liv. Og da
Ben Hollerbol mærker denne sagte
Stønnen, tager den ham endnu engang
fat, giennemvider Struben, ryster den

knurrende, og lader den falde. Da er
 faret Ynglingen, hvem der havde reddet
 ham, medens han af Usinagt var segnet
 ned i Græsset.

Ynglingen opløfter nu sine Dine, Oer-
 truds Vindve staaer endnu aaben. Han
 stirrer, og seer dog intet; han lytter, og
 hører dog intet. "Hvad kan denne Døds-
 stilhed betyde?" Ja, Dødsstilhed er der
 oppe; men i Huset bliver det muntert og
 levende, man løber om med Pysene, man
 staaer med Dorene, Portene knirke, Nag-
 lerne rasle; Stemmer raabe, Stemmer
 svare, først langt fra, saa nærmere og sidst
 nærmere Dagsporten.

Alt trænger et Fakkelskin sig giennem
 Portens Sprækker, den unge Ridder an-
 seer det for Overmod at maale sig med
 den hele Skare, især som faaret, kraft-
 løs, uden Vaaben og Bærge. Han sam-
 ler altsaa sine sidste Bræster, springer

over Hegnet, og Hollerbol bag efter. Derpaa gaaer det flux rask ned af Klippen: og nu ere de i Sikkerhed. Waldemar lister sig hjem, forbinder Saarene, saa godt han kan, kryber i Sengen, og Hollerbol kaster sig for hans Fødder.

Matten er skion og klar. Vi, som roligere see til paa Kampen, vilde dvæle en smule bag Hegnet, for at erfare, hvad der endelig kommer ud af dette Hvirvar.

Alt aabner Baavorten sig. Tvende Svende træde frem med Fakler i Hænderne, med blotte Been og i bare Skjorter, den blege Frygt staaer malet paa deres Kinder. Indsvøbt i en Skindpelts følger Ridder Gert von Willingrade med et vældigt Sværd under Armen. Gruppen skrider langsom fremad, mistroisk kælende til alle Sider, Haaret rejser sig paa Hovedet af Svendene, og en kold Gysen gjennemfarer deres hele Krop.

“Hielp, hellige Benedix! hvad er det? der ligger den stakkels Tolbass! Ganden har drejet Halsen om paa den.”

“Pos Hedninger og Moskovitter!”
 kandede den gamle Comthur. — Lys hid, I Svende! — Ja, det er min Tolbass! forflænget, Struben bidt over. Gud skaae os hi! det gaaer ikke rigtigt til! den fule Aand alene kunde bekæmpe min Tolbass.”

Han overrækker den nærmeste af sine Svende sit Sværd, kaster sig over det varme Liig, beføler det, rusker i det; forgiæves! Hundesjælen er faren ud! — Nu overlod han sig ganske til sin billige Smerte; Skindpelsen slagrede om hans nøgne Lænder, vild sprang han op, og brølede i Luften:

“O Tolbass! Tolbass! Bjørnehundenes Krone, den Wellingradiske Stammes Stolthed og Dyr! min Jagtsvend! min redelige Stalbroder! hvem skal nu

glad togre mig imøde! hvem skal nu engang byle paa min Grav! — O Tolbass! Tolbass! du er død! hvor vil den gamle Hæfot triumphere! hans Høllerbot har nu ikke længere nogen Medbeiler!”

Saa klager den nedbøjede Nimrod, og overvældet af Smerte, river han Natbuen af sin skaldede Tisse. Han gnider den imellem de knoklede Fingre med sive Blik paa det elskede Liig.

“Herr Ridder,” hviskede den af hans Svende, som stod ved venstre Side: “see i Været, Gud være os alle naadig! Dragen er flojet ind af Broken Gertruds aabne Vindve.”

Den gamle Herre opvagnede ved disse Ord. “O vee! den fule Mand har ogsaa senderstid min Myndling. Op! op! maa skee et der Hjælp endnu!”

De stampede nu alle tre ind igiennem Porten op af Bindeltrappen, langs med den smalle Gang udenfor Frøkenens Dør. Pof! pof! pof! "Gertrud luk op!" Der bevæger sig intet. Pof! pof! pof! "Gertrud sover Du?" Ingen Lyd, intet Aandedræt.

"O vee mig stakkels gamle Mand! Djævelen har myrdet, hvad der var mig kjærrest! Tolpass og Trude ere henfarne! Herfrem i Svende! henter et Jern, og brækker Døren op."

Svendene adlyde. Hængslerne knirke, Døren knager, et stærkt Gudsbed : og nu slyder den op. Der ligger den arme Pige endnu uden Samling ved Dørtærskelen, hendes blaae Hie lyser ikke, hendes skoonne Barm hæver sig ikke. Den gamle Onkel lægger sin Haand paa hendes Hie te. "Det staaer dog endnu. Kom med Vandkanden!"

Rundelig gæder han hende en Strom over Ansigtet, saa Vandet løber fra de blonde

Lokker ned paa Barmen, og strax aabner et dybt Suk de fast tilsluttede Læber.

“Hun lever! hastig med hende i Sengen! kald paa Kammerpigen!”

Kammerpigen kommer, Svendene gaae, Gertrud bæres i den varme Seng. Neppe har den bløde Duun snoet sig om hendes deilige Lemmer, saa løber det unge raske Blod igien som tilforn, Læbe og Kind blomstre i Rosenfarve, og det violblaae Øje aabner sig.

“Lever han?” er hendes første Ord: “Lever han, eller er han død?”

“Hvem, Barn?”

“Min Waldemar! Red! hjælp! riv Tolbask bort fra ham!”

Waldemar og Tolbask, hvad have de med hinanden at gjøre?”

“Af, fiære Onkel, red ham! er han endog Eders Stendes Son, saa er han dog et Menneſke, og I bør som Christen vise Barmhertighed.”

"Hvor er han da?"
 "I Haven, der er han flattet op af Klippen."

"Nige, Du er ikke ved fuld Samling. Waldemar by af Klippen! Waldemar i min Have! og din gamle Døkel skal lede ham ind i dit Sovestuekammer!"

"Nei dog, nei! kun rive Tolbasse fra ham. Den ombringer ham!"

"Der stikker noget under. Har Tolbasse anfaldet ham?"

"O Gud! har jeg ikke seet hans Blod flyde?"

"Tolbasses Blod?"

"Nei! nei! den unge Ridders Blod. Lad mig selv komme ned!"

Hun vilde springe ud af Sengen; Comthuren griber hende ved Skuldrene, og trykker hende ned i Dynerne, som han vilde knuse hende.

“Djævelen,” raabde han skæmmende af Brede, “har fort Waldemar herop giennem Luften, for at bedrage min Myndling, og myrde min stakkels Solbask.”

“Er Solbask død? nu Gud og den hellige Ursula være Tak!”

Dette Suf gif rigtig nok den gode Pige fra Hjertet, men man maa ikke siges alt, hvad der gaaer fra Hjertet. Den gamle Ridder rasede som en Tiger. — “Gud være mig saa sandt naadig i min Dødsstund, som Du skal poenitere derfor i en Draegt af Haardug.” —

Efter disse Ord skied han Kammerpigen foran sig, styrtede ud, og slog Skode for Kammerdøren uden til.

Med lange Skridt trampede Comthuren op og ned i sin Baabensal. Neppe oplyste Morgensolen St. Olai Kirkeetaarn, da streg han ud af det hvalvede Bindue: “Rudolf! sadle flux den Brune!”

Den Brune blev fædlet, Ridderen kom i Hast i sin Bædervams, omgjordede sig med Sværdet, forglemde sin Eggesøbe, og svingede sig fæltende paa den stampende Hest. Porten blev aabnet, Rytteren travede ud, Bøgteren i Kuppelporten lod Bindelbroen falde, Hestehoven dundrede. Den stolte Hingst vrinsker i den friske Morgenluft, og bærer lydig sin hævelystne Herre til det baltiske Havs Bredde.

Bøtgerne rasle sagte, Maagerne slagre om, Møbye og Krager skrige, Bønderne fiøre til Torvs, deres Hjul knirke; den gamle Ridder er død. Ubevægelig, mørk, stirrer han frem for sig, kun i Søddeerne er der Liv, thi den langttakkede Spore trykkes altdybere og dybere ind i Hestens Ribbeen. Den Brune, uvant til sig Diltale, slaaer bagop, saa Sand og Vanddraaber ryge. Rytteren om Dreene, pruster og snyser, overfraader Bidselet, og slyber i Hast til de fromme Birgitte, Søstres Klosterport.

mor Her! raaber Rytteren, hi ere ved
 Maaler! rask springer han af, og binder
 den svædte Hingst ved Portens Ring.
 Derpaa trækker han i Strængen, een-
 gang, to gange, tregange. Klokken ly-
 der stærkt, dog bevæger sig ikke det
 mindste. Det var saa tidlig; de fromme
 Jomfruer drømte endnu om de Synder, som
 de vaagende maatte udsone ved Bønner.
 Den Utaalmodige trækker stærkere. "Jeg
 kommer strax!" skriger en sin Stemme.
 Og nu horer man Nøglerne rasle, en
 lille tilgitteret Luge aabnes, et lyst Hoved
 lader sig see bag den, med røde hængende
 Kinder, venlig og velsødt. "Hvem der?"
 lyder Portnerkens Stemme. "hvad er
 Eders Begiering, strænge Herre?"
 "Ungbære Jomfru, I vilde behage,
 at berette Fru Abbedissen, at Ridder Geert
 von Bellingrade, Comthur i Neval,
 staaer her ved Porten, og anmoder om en
 Samtale med hende."

111 "Stränge Ridder," Eders Begiering
skal jeg strax efterkomme."

Ikke længe efter saa rasle Nøglerne
paa ny, Gitterluffet tilsluttes, og Porten
luffes op. "Gud være med Eder, stränge
Herre! Træd nærmere, og døel i Tale-
salen et Dieblif; Frue Abbediffen har strax
endt sin Andagt."

Abbediffen Elisabeth von Puggen-
husen traadte med ærbar Mine og afmaals-
te Skridt ind i Talesalen, med en velkø-
met lille spanst Hund under Armen. Eli-
sabet og Ridder Geert vare Naboebørn,
de havde kiendt hinanden, da de endnu
bleve kaldte, hun Frøken Pise, og han
Junker Geert; og Junker Geert og
Frøken Pise havde tumlet sig mangen dei-
lig Sommeraften i det Grønne paa Borg-
pladsen. Men siden den Tid havde Alt
faaet en stor Forandring.

Efter de første Hverdagscomolimenter
begyndte Ridderen at udøse sin Summer.

“Ærværdige Frue!” saaledes tog han til Orde: “J erindrer Eder vel endnu fra Eders Ungdomskaar den store sorte Murqui, som min salig Fader vogtede som sin Nieskeen, og som i hele Omegnen ikke havde sin Lige.”

Abbedissen. Jo, den erindrer jeg ret vel. Det var et vakkert Bæst, en Skrak for Bjørne og Ulve.

Comthuren. Ja! deri har De Ret. Dens Been hvile nu under en Høj af mine fædrene Godser, hvor en ung Egg grønnes. Dens Dyder levede endnu til i Gaar i min vakre Dolbask, hvis Beskafader den var. Nu er den hedensaren, og dens Blod raaber om Hævn!

Abbedissen. Hvad kunne nogle stakkels Klosterfruer udrette i denne Henseende?

Comthuren. Hør mig. Min Søster Bertha døde, og efterlod mig en Datter. Hun har lagt sig efter en Knos,

der ved Nattetider Sniger sig under hendes
 Binde. Der traf han min Guldask,
 og myrdede den. Da svor jeg højt og
 dyrt, Pigen skulde i en Dragt af Haar-
 dug gjøre Bod til sit Livs Ende! Derfor
 kom jeg her til Eder, ærværdige Fruer, og
 min Begiering er: at I vilde for gam-
 melt Venkab tage min usædelige Mynda-
 ling under Eders Opsigt, indspærre hende
 i et velforvaret Kammer, og efter over-
 skanden Proveaar indvie hende til den
 hellige Birgittes Klosterfrue. Ridder
 Geert von Wellingrade sørger for
 Himmelbrudens Udstyr.

Ved de sidste Ord bevægede Fru Ab-
 bedissens Hage sig med huld Venlighed.
 Hun forudsendte et fromt Suk, og sagde:
 "Et Kammer er i Beredskab til at imod-
 tage det onde Verdensbarn. Insluttet af
 Laase og Mure, ved Hudskætning og Spræ-
 gen, ville vi med Sagtmodighed lære hen-
 de at forsætte Kiødet."

Comthurens. Belan, mit Erindel
er fuldbragt. Nu raaber blodig Havn
mig tilbage til Staden; med mit Sværd
vil jeg indgrave Navnet Tolbask i den
unge Dykols Hjerte.

Abbedissen. Ikke Naar, frænge
Ridder. Lad den lille Paamindelse roer
Eders saarede Hjerte. Havn sommer sig
ikke for en Kristen; ikke heller maa man
hænge sit Hjerte til Kreaturet.

Comthuren. I taler, I fromme
Frue, som I forstaaer det. Dog vadder
jeg, I vilde gebærde Eder meget ublid
om — (her aabnede han Bindet, og greb
den lille spanske Hund ved Hovedet), om
jeg kastede Eders lille Yndling herud.

Fru Abbedissen modsatte sig, holdt sin
lille Hund fast indsluttet i sine Arme, og havde
intet videre at indvende. "I Alfen bringer
jeg Eder min Myndling," var hans
sidste Ord, da han svingede sig op paa
den brune Hingst.

Nu travede han afsted. Vi ville imidlertid forfoje os til Waldemars Sovestammer, og kikke ind giennem en Sprække paa Døren.

Solen stod allerede højt paa Himlen, da den unge Ridder, gabende og strækkende sig, opspilede Dinen; den forgangne Nats Hændelser svævede som en Feberdrøm for hans Hufommelse. En rolig Søvn havde vederqvæget ham. Han sprang hurtig op fra sit Straaehynde, vaskede og salvede sine Saar, og begyndte munter at flæde sig paa.

Da han saaledes stod for Windvet, og nynnede en munter Kiærlighedsfang, traadte en Svend ind, som bar paa Armen det Wellingradiske Vaaben. Stark slog Unglingens Hjerter ved Synet af ham. "Guds Fred! hvad bringer du mig?"

Svenden. Jeg er sendt fra min ædle mandhaftige Herre, Ridder Geert von Wellingrade, Comthur i Reval, til

Ridder Waldemar von Orskol, ham
Gud fordomme!

Waldemar. God din Herre Dig, at
tale saaledes?

Svenden. Ord for Ord saaledes.
Du er — saa siger den strange Herr Com-
thur — Du er som en Røver ved Midnats-
tid trængt ind imellem mine Mure, har for-
fort min sædelige Nyndling, og dræbt min
Eolbask.

“Du har lojet, og atter lojet,” kreg
Waldemar, hvis unge Blod flux be-
gyndte at koge. “Forbandet være den
Klaffertand, der vover at sætte den mindste
Plet paa Groken Gertrud von Scha-
renbergs Ære! Den vil jeg bevise med
Pantse og Sværd, ved Dag og ved Nat,
at han er en skændig Løgner!”

Svenden. Herr Ridder, jeg talede
efter min Herres Ordre, og kaster Eder Strids-
handsken for Joden. I Middagsstunden vi-

der Ridder Geert til Sandbjerget udenfor Staden.

Waldemar, hvis blussende Ungdomsild dæmpedes af de gamle Ridderfikke, fattede sig med Anstand, tog Handsken op, og sagde sindig: "Har Du intet videre at sige?"

"Intet."

"Gaa gaae med Gud! Min Hilsen! Jeg skal komme."

Evenden gik ned ad Trappen, og Waldemar op ad den til den gamle Ridder Sorgen. "Fader, jeg skal i Dag staaes i en Tvekamp."

"Gaae i mit Ruskammer, og vælg Dig et godt Sværd."

Waldemar havde Døren alt i Haanden, da den Gamle raabte: "Et Ord, min Søn! hvem er din Modstander?"

"Ridder Geert von Wellingrade."

"Comthuren?"

“Jusk han. Jeg elsker hans Myndling, og det vil han ikke lide.”

“Det gjør han ret i.”

“Jeg har i Næt under hendes Vindue begjært at holde en sædelig og venkabelig Samtale med hende; der har hans Tollsaff overfaldet mig.”

“Nu? jeg haaber, Du har lagt den?”

“Uden Waaben og Værge kunde jeg ikke faae Bugt med den; men vor Hollerboll —”

“Vor Hollerboll? hurtig! hvad videre?”

“Den har bidt Tollsaff ihjel.”

“Tufhei! Du bringer mig et glad Budskab!” Han sprang op af Stolen, og trykde ham efter to og tyve Mars Forløb for sig igien i sine faderlige Arme. “Har jeg ikke altid sagt, at Hollerboll er en ganske anden Hund, end hiint dorste Bæst?”

“Hvad videre, fiare Son? Har Cymthuren sendt Dig en Udfordring?”

“Nu nys gif en af hans Svende fra mig, der efter mange Forhaanelser kastede HandPen for mine Fodder, og bestemde Middagsstunden til den Dvekamp paa Sandbjerget.”

“Saa drag hen, min Son! tag det bedste Sværd udaf mit Ruskammer, den bedste Hest udaf min Stald; og vender Du seirende tilbage, saa skienker jeg Dig begge.”

Waldemar gif sig og væbnede sig, og da Klokker slog Tolv, da trampede Hestehoven alerede paa Sandbjerget bag om Neval, hvor nu omskunder Beien fører til Vernau. Ved sin Høfte hang han et bredt og kort Sværd, paa Spidsen af hans Lanse vagede en blå Faner; hans Stammes Vaaben, to Stridsøyer og en Krone vare indvirkede deri med Guld. Han havde opslagen Visir, Ansigtet vendt mod Stadens Porte; utaalmodig stampede hans Hest i Sandet.

En sort Fiæderbuss bebæger sig alt høj-
geagtig over Broen, en Nyttet i Harnisk
nærmere sig i fuld Galop. Nu synker han
ned i Dalen, nu skjuler den Hoi ham for
Ojet; her er han forsvunden, hist kommer
han efterhaanden igjennem ilidne, irask travet
Hesten i den dybe Sand, og hvor Høien be-
dækkes af det Grønne, der flyver den frem,
fettelig berørende Grasset. Nu er det
Nu see Ridderne hjaanden skift i Ginde-
ne, og rask er begges Visir Putter. Allden af
opholde sig med foragtelig Nedslid, fare de
forbittrede mod hinanden, og Lantserne bræk-
kes Splinterne hvine i Luften, men ingen
af dem vækter i Sadlen. Behændigen giøre
de sig lose af Stigboilerne, springe ned-
trække Sværdene, og det blanke Jern glimter
i Soelstraalerne. Dæt som Hagl vanket Slag
paa Slag, saa Harniskerne flirre, i Hjelmer-
ne Bugler, i Sværdene Skaar; alt trættes
Nemen, alt bliver Handedrættet skaffet, men
endnu flyder ingen Draabe Blod.

mod Waalder, stolende paa sin Ung-
domskraft, seer nu et gunstigt Øieblik, sprin-
ger den gamle Ridder ind paa Livet under hans
Sværd, omsnoer ham med begge Arme, som
Herkules engang omslængede de hedenste
Kæmper, og kaster den kraftløse Diding til
Jorden.

“Fjordomte Anegt!” skriger den gamle
Comthur, væltende sig i Sandet. Den un-
ge Ridder trækker sit Sværd paa Modstande-
rens Bylde, og sætter ham Sværdet for
Strubemand i Thod. “Dit Liv er i min Magt, jeg skænker
Dig det. Gorglemst og tilgivet være Spot
og Forhaanelse; men giv mig din Nyndling
til Hustru. Sørg for at hun blive druknet i Øster-
søen, eller blive skrytet ned af Klippen fra
sit Kammervindue!”

“Jeg tørster ikke efter dit Blod, thi
det skyder ogsaa i Gærtrudis Water. Dog
sværger jeg Dig ved Gud og min Ære! jeg

"giver ikke slip paa Nigen. Jeg ser som
 Du, Adelsmand og Ridder, ogsaa har
 Himlen rigelig velsignet mig med Guds;
 "hvad har Du imod mig og min Slægt!"
 "Da Baldeemar seer, at hverken
 Fornuft eller Magt kan formilde Comthuren,
 springer han op, svinger sig paa sin Hest,
 stræver afsted, og lader den Trodsige ligge.
 Med megen Møje reiser sig endelig
 Comthuren op af Sandet, søger beskæmmet
 sit Sværd, og stikker det med en Sed i Ste-
 den. Usmægtig Havn foger i hans Barm,
 — usmægtig Nei, han finder endog uden
 Sværd Vej til Unglingens Hjerte; thi neppe
 er han kommen tilbage paa sin Vogn,
 saa lader han strax spænde for sin gamle
 Vogn; Broken Gertrud maa tilføje
 sit Ansigt, og medbræses i kassen, uden
 Bevidsthed, og kastes paa Vognen — og ræs-
 far den afsted over Stof og Steen, den
 gamle Morbroer traver bagæfter, hendes

Jamren og Sufken rører ham ikke; branten
 Lavshed tillukker hans haarde Hjerte.

Den ulykkelige Pige! hun veed ikke
 endnu, hvilket Uvejr der skal mørkne hendes
 Ungdoms Vaar. Gertrud mener, man vil
 føre hende til sin Morbroders Landgods, et øde
 Sted ved Peipussøe, beboet af Orne, Maager,
 Bjørne; Ulve og Elsdyr, vaadt og foldt,
 omfjogget af gamle Tyrre; og at hun der
 skal hensørge sin Ungdom, indtil Kierlighed
 forløser hende. Thi Waldemar er tro,
 det siger hendes Hjerte; sikkerlig! sikkerlig! han
 vil engang finde Middel til at drage hende ud
 fra hine Tyrrens Skygge frem til Kierlig-
 heds Soelkin.

Allerede dreier Bognen af paa venstre
 Haand fra Vejen, Hestene trække møjsom op
 af den stejle Høj, hist ligger Marienthal;
 hastig rulle Hjulene ned ad Høien. Per! der
 staae de udenfor Porten. Det venlige tykke
 Hoved med de røde hangende Kinder staaer
 alt paa Luur, Skoden klirrer, Porten kna-

ger, Søster Agathe valtrer frem, maaler den tilflorede Pige med nysgierrige, talende Bine, og modtager Slagtofferet.

“Bød her for dine Synder!” siger den gamle Comthur, og uden at byde Farvel, vender han Hesten. “Min Hilsen til Brue Abbedissen!” Nu farer han afsted, og med ham forlader Haabet Gertrud. Den ulykkelige Pige vakler ind i Talesalen, og segner osmægtig ned.

Elisabet von Puggenhusen lader sig see med sin lille Hund under Armen, og fire til fem bedagede Søstre. Med sodmodig, fromme, glatte, Ansigter, og en Stemme fuld af Salvelse, holdt de for deres Offer. Jam en skønne, lang og bred, Sermon over Verdens Forsængelighed, den syndige Elskov, og Eensomhedens Lykke. Men, da de kraftfulde Trostesord ikke forskaffede Gertrud nogen Lindring, ledsagede man hende ned i sit Kammer, og anbefalede hende Bonnen. Hun fandt en liden Seng, Bord, Stool og

Crusfix, det var alt. Man lod den Pøeniterende alene med Gud og Waldemar.

Et veltilgittret Bindue vendte ud til den skummende Østersøe. Paa højre Haand, ganske nærved, laae en underjordisk Gang, stille og gyselig, paa hvis Røg en koldig Vind overstrøg det magre Græs med den hvide Sand. En Krage sad paa et udgaaet Træ og kreg, Nonnerne sang i Kirken, og Dødningsuhret piffede i Væggen.

Lad os forlade den arme Pige, den Ulykkelige er helst alene. Vi vende tilbage til Staden, hvor det hundredtungede Røgte allerede hvissende frembar fra Dre til Dre den Efterretning: at Froken von Scharenberg skulde være en Birgitte-Nonne. Det natlige Eventyr, rigelig udstaffet med Tillæg, gik fra Mund til Mund: de gamle Matroner ved Spinderokken korsede sig, og snakkede meget; de unge Piger ved Bæverstolen bleve røde, og sagde intet; de ade-

lige Junkere stak Hovederne sammen, og sagde: ih, det er Skade!

Waldemar var ikke den sidste, som fik denne sorgelige Tidende at høre; En tjensfærdig, geskæftig og snaksom Tante bragde ham den saa frisk, som hun selv havde faaet den. Om han græd eller bandede, fortæller Kroniken ikke noget om. Formodentlig gjorde han begge Dele, som det sig bor. Næste Morgen ganske tidlig maatte hans Svend sadle hans Stridshest, han væbnede sig, og reed ud — hvorhen? det vidste ingen. Først længe efter erfarede hans Fader, at han havde foretaget sig et Tog imod Moskovitterne, og fægtede, under Nowgorods Fahne, for Forsten Mojaisk, som Czar Wassili Wassilewitsch havde fordrevet til Plesland.

“Ak!” udbød den gamle Ridder Jørgen: “naar han kun bringer Hollerbol sund tilbage!” Thi Hollerbol var trolig fulgt med sin unge Herre.

26 Comthurens glædede sig, og Ber-
 treud saae med stum Angest Enden paa
 sit Proveaar imode! *1800*
 Dolbaak og Hollerbol! I Helte
 i denne sande Historie! hvofulde have troet,
 da eders Fru Moder fastede jer i en Krog
 af Stalden, at engang for eders Skyld en
 Hovne skulde græde eensom, og en Rids-
 der sægte imod Moskobitterne?

Ja, hun græd et heelt, langt, Aar,
 den stakkels Bertreud! og han kæmpede et
 heelt, langt, Aar, den kielke Waldemar.
 Hun kom aldrig i Guds frie Luft,
 han kom aldrig inden for sine Vægge. Hun
 kæmpede mod Satan med Bøn, han kæm-
 pede mod Moskobitterne med Sværdet; men
 hverken Satan eller Moskobitterne kunne
 sejre over Nærlighed. Den fulgde med
 Bertreud for Bedeastaret, den tumlede
 om med Waldemar i Felten.

Nei, længere kan den unge Helt ikke
 udholde Trækkelsen. "Kom, Hollerbol!

vi drage hjem." Saa udbrod han da
 et Aar var henrundet. "Under Klosters
 murene vil jeg bygge mig en Hytte, ved
 Kroppens Spægelse med Vidsteflag vil jeg
 tilkæmpe mig Helligheds Rygte, og saa
 lidt Kloffen lyder til Hora, vil jeg iblandt
 hundrede Stemmer lytte efter min Piges
 Englestemme, indtil Dødsloffen i engang
 forkynder: den stakkels Eremit har endt
 sine Lidelser.

Saaledes sværmede Ridderen paa Hjem-
 reffen. Høderverdige Saar vare hans
 Riddersold. Hest og Hund robede ligesom
 deres Herre, ved Magerhed, at de ikke
 havde lagt paa den doovne Side.

Merede saae han langst fra sin Fædre-
 stads Taarne, paa højre Haand i Dalen
 laae det stejle Kloster; bestraalet af Af-
 tensolen. Paa Toppen af Paksbjergget holdt
 han stille, med ubeskrivelig Rørelse skuede
 han ned, og en Taare faldt paa hans
 Jernhandske. Gordybet i en Samtale med

fig selv blev han i Hast vækket af en forvirrende Lummel nedensfor. Han aabner Dinen og seer, unge og Gamle, til Hest og til Vogns, Riddere og Svende, Fruer og Fruener. Den hele Landevej er flult, det vrimler i Dalen som i en Nyretue.

“Hvad er paa Gærde? Hvilken hellig Fest holdideligholdes i Nat?” Under disse Tanker sætter Waldemar ned af Bierget, og spørger det første Fog, han støder paa: “Hvorfra? hvorhen? hvad skal der skee?”

“Vi drage til Klosteret Marienthal, der skal i Morgen ganske tidlig en Nonne indklædes.”

“En Nonne? og hendes Navn? —”

“Fruen Gertvud von Scharenberg.”

“Gud i Himlen!” mere formaaede han ikke at flamme. Uden Sands og Samling rider han fremad: og den der bliver hans fivte Dø, hans Aug-

blege Ansigt, bær igiennem den aabne
 Dør, uden undviger ham, og seer frygte-
 som efter ham, som vilde han spørge:
 hvad er hændedes den Mand? Saaledes
 kom han ind i Staden til sin Faders
 Gaard.

“Guds Fred, Fader!”

“Guds Fred, min Son! Hvor kom-
 mer Du fra? Du seer ilde ud. Du har
 vist lidt megen Nød og Mangel? —”

“Der, Dreng, tag min Hest. Lev
 vel, Fader!”

“Hvorhen, min Son?”

Waldemar er allerede borte; han
 løber by af en Gade, og ned af en an-
 dæn, og samler sine Krigskamerader. “Brø-
 dre! Venner! jeg forlanger en Niddertje-
 neste af Eder; afflaae I mig den, saa
 styrtter jeg mig i Vandet!”

“Forlang, fikre Waabenbroder! hvil-
 kensomhelst Tjeneste du vil — vi ere be-
 redte til Skiemt og Alvor.”

"J kender den ædle Pige, som jeg
 elsker. Uden mange Ord, seer mig i An-
 sigtet, der har Angsten skrevet mere, end
 jeg kan sige. Hun skal i Morgen indvies
 til Nonne. Brødre! hjælper mig at red-
 de Jomfruen! Jeg kan hverken leve eller
 døe uden hende. Troe ikke, jeg er seig,
 fordi J see mig grøde. J veed dog nok,
 at Moskovitterne have solt mit Sværd.
 Vel troede jeg, at glemme Pigen, og tum-
 lede mig tappert om. Din Kiærlighed, sagde
 min Fader, sidder i dit varme Blod.
 Ak! mit varme Blod har flydt ofte, men
 min Kiærlighed bliver altid lige hæftig.
 Derfor, kiære Vaabenbrødre! hjælper mig
 at befrie hende, at jeg kan giøre hende
 til min Hustru; saa skal mine Børn en-
 gang nedbede Guds Velsignelse over eder."

Hvad han taledede, har jeg fortælt
 eder; men hans angstfulde, blege, Ansigt,
 hans skælvende Stemme, hans halv tilba-
 geholdne Laarer, hade mere rørende end

Ord. Ynglingerne Istode rundt om ham, Naturens Betsalenhed virkede kraftig.

Korte og tavse gav enhver ham et nordisk Haandtryk, som de vilde sige: Du forstaaer os. "Lad os samle os en Time for Midnat udenfor Jorgen von Yrkols Huus," sagde Knud von Uvenskjold, "vel forsynede med Waaben og Bærge. Enhver bringe en Svend med sig, der bær en Stige. Op Walde mar! vær munter og ved godt Mod! Inden Dagen gryer, er Gertrud din."

De raske Ynglinger skiltes ad, og enhver ilede hjem, for at ruste sig til Eventyret. De holdt ogsaa alle ærligen Ord. Ved det aftalte Klokkeslet vrimlede det paa Gaden under Jorgen Yrkols Vinduer af Eward og Stænger, Stiger og Brækjern. Naboerne kikkede igiennem Luger og Vinduer, og sagde: Gud frie os! hvad skal det betynde?

Imidlertid blev Tiden det vabnede Sel-
 tab næsten for lang; thi Hovedpersonen i de-
 res Forbund, Waldemar, lod sig ikke
 tilgaae. Hvor bliver Du af, unge Helt?
 er Din Flamme udslukket? Har Du for-
 glemt, at Gert rud om saa Timer for-
 nøles med en Brudgom, som ingen jor-
 diske Magt kan rive hende fra? Her ned!
 her ned! de haandsafte Svende vente. Til
 Hest! alt har Hanen galet Midnatstimen.
 Al! omsonst! — Unglingen vrider sig
 grædende og tænderstærende paa et Straaer-
 bundt i en dyb Kielder. Der kastede hans
 haarde Fader ham ned, da han af den for-
 skædede Ubesindiges Mund horde det fiæffe
 Anslag. “Lig der og jamre dig til i Mors-
 gen, indtil Alt er forbi.”
 Med dobbelte Skoder forvarer han
 Jern-Døren, stiger op, aabner Bindvet,
 seer ud, og siger til den nedefor vræmlende
 Mængde: “Ridder Waldemar von Yr-
 kol formelder eder sin Hilsen, og takker

for eders adde Villie. Men da hans raske
 Gind har affølet sig, og Stændelsen afset,
 Kirkerob svæver ham for Døe; saa beder han,
 at enhver vilde drage rolig hjem og lægge
 sig paa sit Døe. Med disse Ord staaes
 han Bindeet af, og Lyfene i Huset sluffes.
 Reden under, staae de og gabe med aabne
 Munde op til de urolige Bindeer, og drø-
 ene spørger den anden: Hvad skal det be-
 tynde? — Da nu Alt bliver stille og roligt,
 og efter en halv Time endnu! Ingen
 Waldemar kommer til syne; saa udsluf-
 kes endelig Saalmodighedens svage Lampe;
 de vakre Svende adspredte sig, og forsvandt
 efterhaanden, som Gnisterne i et Stykke
 opbrændt Papir.

Hvilken Engel redder nu den hjælpes-
 løse Pige, der i hæn eensomme Kielder kam-
 per imellem Liv og Død! Alt er Gæsen ud-
 spændt, til at afmeje hendes Silke. Daar,
 alt er de levendes Grav aabnet under hæn-
 des Fødder.

Den hele Dag til langt ud paa Natten havde i Klosteret Alt været i Bestælle; Kirke og Korsgang blev pyntelig fædede, brodeerte Tæpper hangde over Altarne, Helligbillederne kostelig paaflædte, Choret smykket med friske Blomster, og Alt paa det prægtigste udfærdiget til at modtage den festlige Morgen.

Nu var det mørkt Nat, og kun Ny-maanen tittede undertiden frem giennem Skyerne, hvilkeden Stormvind drev fra Norden til Syden. Skyerne syntes at flygte hurtigt bort, for at undgaae Morgens Skomme, og Østersøen hylede ved Gertruds Binde.

Stakkels Gertrud! med blege Kinder skuer hun lop til de sorte Skyer, og ønsker at undlye, ligesom hine. Forgives, Haabet er veget fra hende. Haabet betraadte aldrig en Klosterports Dørtærskel.
 "Frels mig! frels mig, Gud!
 thi du alene kan frelse mig!"

Denne forte, inderlige, Bøn fra det be-
 ængstede Hjerte: "Frels mig! frels mig,
 Gud!" frængde igiennem Jern- Stænger
 og Laase, igiennem Storm og Skyer, op til
 Forbarmersens Throne! —

Men hvilket klart Skin kommer der
 ikke frem fra hiin underjordiske Gang uden
 for Klosterporten? en hvidagtig Ild, lig
 Mælkeveiens Lindren, skinner tilbage fra
 de øde Stene. Og i Stormvinden hø-
 nes en melodisk Stemme at lade sig
 høre, halv Klage, halv Sang, veemodig,
 men vældig rokkende.

"Ak! hvem der var paa hiin Side
 blandt Vænderne! hos Mennesker er ingen
 Hjælp! Men der er Laase og Skoder, og
 Svag er en Piges Arm."

Styrk Troen paa ham, som formaaer
 at løse de Bænd, med hvilke han fædede
 Soel og Maane til Firmamentet. Hvad er
 Laas og Skode! hvad ere Vægtere og Mure!
 Troen jævner Bjerger, og udtorrer Have.

Den blege Nige vakler i Fortvivlelsens
 Folge hen til sit Fængsels Dør. I den lang-
 ge øde Korsgang sofer hun sig for langs
 Bægen, og hendes Hjertes Banker lyder
 højere end hendes Fodtrin. Nu har den
 skælvende Flygtning naaet Klosterkirken. I
 Svastand straalet der hende en lille Lampe
 imøde; den brænder forved Guds Moders
 Billede. Geetrud nærmer sig frygtløs,
 hun knæler, hun beder, hendes Siæl op-
 løfter sig. Skynd dig, skynd dig, skækkels
 Nige! snart vil Kloffen falde til Høra!

“O det er saa mørkt! tilgiv, hellige
 Jomfrue! Kirkeranet.”

Hun tager Lampen, som hænger i en
 Selvfæde forved Maria's Billede, men i
 dens Sted lægger hun paa Altaret et Guld-
 armbaand, og gaaer — hendes Haand zitterer,
 og Rosekrandsen og Lampens Flamme zittere
 med.

Maer hun nær Klosterets Dør; dog
 hvo aabner hende Laasen? hvo flyder den

stærke Skode fra Vorten? Gud! dine Engle
 ere i Pagt med den flugtende Ufkyld. —
 Den tykke Søster U g a t h e har Da-
 gen tilforn løbet saa mangen god gang hist
 og her, har med kiødfuld Arm saa ofte
 fludt Skoden fra og til, ledsaget de Kom-
 mende op, de Vortgaaende ned, saa at hun
 om Aftenen uafklædt sank udmattet ned paa
 det haarde Beje, og hendes stærke Snor-
 ken lod alerede langt fra G e r t r u d imøde.
 Ved Siden af hende laae det uhyre Bundt
 Nøgler, som Cautionister for de himmelke
 Brudes Lydsfæd og Gudsfragt.

G e r t r u d greb Nøglerne og støj til
 Vorten. Men der ere saa mange Nøgler,
 hvilken er den rette? Hvo leder hendes
 Valg, at hun ikke skal prøve een Nøgle efter
 den anden, Nøglen til Haven eller Kielderen,
 til Sakristiet eller Madkabet? hvo afværger, at
 deres Raslen og Klingren ikke skal vække den
 sovende U g a t h e, at hendes nervefulde
 Arm ikke skal gribe den frøgtomme Flugt-

ning; og hendes affingrende Skrig bringer
 det Hele Kloster i Rørelse. Der staar den
 hulde Sange og bærer sin Frihed i den staaende
 vende Haand, men Frygt og Hastværk for-
 virrer hendes Sandser. — Dog forsag ikke!
 goddædige Manders omfavne Dig! — Na
 Lykke og Fromme gjør hun Forsøg med den
 første den beste Nagle — og ikke forgæves.
 Endnu et Minut — Laaften er oplukket! —
 endnu et halvt Minut — Skoden er faldt
 fra — hvor skandtet sig den, og den som
 den Porten springer op! Stormvinden sur-
 ser hende imøde! Støret flager! det blonde
 Haar flyver høit i Veiret! men Lampen, som
 brændte for Guds Moders Billede, udsluk-
 kes ikke. — Kun saa Skridt derfra er Indgangen
 til Mandernes Huse, den underjordiske Gang.
 Men af! hvor blev det klare Skin, og der
 straalende hende imøde, da hun græd ved
 Gitteret? hvor blev den hjertesorende Klæ-
 gesang, der tonede hen mod hende? Alt er

blevet mørkt og stille, kun Østersøen kama
 per med Stormen, og dens brusende Bøl-
 ger synes at tilhyle den Forfulgte Selv-
 mords usalige Tanker. Mismodig staaer hun der, hendes
 Knæ ryste, hendes Tænder klapre feberaga-
 tig, Lampens Flamme vifter i Vinden, og
 nu er Tuen hvert Øjeblik nær ved at udsluk-
 kes. Klosterporten, som staaer aaben, staaer
 Drakvinden med Magt pludselig i Paas, et
 Slag saa heftigt, at det kunde forstyrre en
 Død i sin Sovn. Den tykke Søster Ag-
 the vaagner, famler forskrækket efter sit
 Nøglesnippe, og savner det. Hun farer
 op. — Saaledes foer Samson op, da han
 med Tabet af sit Haar saae sig berøvet sin
 hele Styrke. Korbgangen gav Gienlyd af
 hendes vedholdende Skrigen, Abbedissens lille
 Hund bjeffede, Fru Abbedissen selv vaagnede,
 og lod Klokkerne lyde, Søstrene skyndte ud
 af deres Zeller, forglemte Ave Maria og Un-
 derklokke, og nogle løbe til Choret, andre

til Refektorium; Kirkevindberne bleve oplyste, Lykene vandrede giennem alle Zeller, og snart erfarede man i Gertruds Zelle — at man der søgte forgiaves.

Fru Abbedissens Næse funklede af Nase-rie, hendes røde Næse forvandlede til en blaa. Den tykke Søster Agathe vilde skjule sig, men der var intet Smuthjul for hendes Corpulenz. Fru Abbedissen tildeelde hende egenhændig et Forsmag paa dens søsterlige Tugtelse. Klokkerne hundrede, Portnerffen vrælede, den lille Hund gæede. Forglem- mende al Tugt og Belansthændighed, vilde den hele Hjord af fromme Saar styrte ud af Klosterporten, da man uden Ban- skelighed beregnede, at Gertrud i det- te Vær umulig kunde være langt borte. Men af! en ny Ulykke! Vinden havde slaa- et Porten igien i Laas, og Gertrud ta- get Nøglerne med sig. O vee! ikke engang en Morgendrik var der til den tørstige Abbe- disse, thi ogsaa Kieldernøglen var borte.

Saa moersomt, kiære Læser og fromme Læserinde, alt dette maa synes dig; saa ængstelig bemærkede derimod den arme zittrende Gertrud Skriget og Alarmen i Klosteret; og da der nu endog blev dændret paa Vorten, da hun hvert Øieblik frygtede for, at blive greben (thi at Nøglerne laae hos hende i Græsset, havde den frygtsomme Pige forglemt); da overvejede Menneskefrygt Frygten for Aander, hun gjorde det veltige Korsets Tegn paa Bryst og Pande, og traadte med den brændende Lampe rask ned i Hulen.

Med ethvert Trin formindskes hendes Frygt og forøges hendes Mod. Ingen kold Haand farer hende over Nøggen; ingen giftig, men en let, Luft omsvaaver hende, og et usynligt Væsen synes sagte at aande i Nærheden af hende. Hun dvæler paa det sidste Trin, løfter Lampen højt op, fluer bange til den mørke Graastand, og beder højt: "I gode Aander, som beboe denne

underjordiske Gang, vifer eder hjælpssomme mod en forladt og forældreløs Pige der bøn-falder eder om Redning!”

I en lang Frastand toner atter den yndige, vermodige Sang! I en dunkel Dybde tindrer atter pludselig et mildt Lys. Og altid klarere, altid nærmere, tindrer Lyset og toner Sangen; og altid nærmere, altid klarere, omsvæves Gertrud af det malk-hvide Skin. Nu samle Straalerne sig, og danne pludselig en quindelig Skikkelse, i en Birgitte Nonnes hvide Dragt. Forklaret Skionhed, uevig Ungdom, omgiver dette Billede, og overjordist Smilen hviler paa dets Læber, et himmelsk kiærlighedsfuldt, tillidsvækkende, Blik kaster det paa den hulde jordiske Skabning, som forskædet folder sine Hænder for Manden.

“Frygt ikke!” saa taler en sød Stemme: “træd nærmere, Gertrud von Scharenberg. Dit Hjerte er reent, de gode Aander ere dine Søstre. Vær mig

velkommen i denne gyselige Vaaning, hvor-
 hen Ungdoms Ubefindighed og Elskov forvii-
 ste mig for mange Aar siden. Vær mig vel-
 kommen, Du min Befrierinde!”

Saa taledes Manden, bøjede sig bli-
 delig ned, og med sin Mund berørte Ge-
 truds Pande. “Tag dette Fredskys, og
 fat Mod til at see ret paa mig.”

Paa eensgang forsvandt al Frygt,
 Gertrud føler sig let og fri, og med be-
 skeden Frihed betragter hun Mandens skin-
 nende Ansigt.

“Følg mig! vi have en lang Gang at
 gjøre. Ved en Fortælling om mine Tildra-
 gelser vil jeg forforte Dig Minuterne.” De
 vandrede ned ad den mørke Gang, og Man-
 den begyndte sin Historie saaledes:

“Jeg hedder Hede vig, er en Døt-
 ter af Familien von Jungingen. I
 mit sextende Aar saae og elskede mig den
 unge Ridder Curd von Schlippen-
 bach. Tattig paa Lyffens Gode, ritg paa

Kiærlighed, vandt han mit Herte. Vi til-
 stod hinanden vore Hænder, og min Moder
 vidste vor Kiærlighed. Hun var en fornuft-
 tig Kone. Curd, sagde hun, maa ud i
 Verden, hans Sværd maa ikke ruste i
 Skeden, han maa under Guds Varetægt til-
 kæmpe sig et Levn; mener han det ærligt,
 vil han komme tilbage og føre dig hjem som
 Brud. Du er endnu ung, og han kun saa
 Aar ældre; saa kunne I vel endnu vie no-
 get, hvis det er eders Alvor.”

“Han var fornøjet dermed, og jeg lod
 ham drage bort. Ved Afskeden laade min
 Moder selv vore Hænder i hinanden, og
 hendes Taarer flød med vores. Han trykde
 det første Kys paa mine Læber, og jeg gien-
 gieldte det. Han satte en Guldring paa
 min Finger, og forsvandt.”

“Dele Aar sad jeg ved Spinderocken, og
 vædede Hørrn med mine Taarer; thi der
 kom intet Budskab fra min Curd. Lever
 han? eller er han død? har han forglemt

mig? — Men han er ædel og brav, vær ro-
 lig Barn! saaledes trøstede min Moder mig,
 indtil Døden, efter tvende Mars Forløb, rev
 hende ud af mine Arme. Der stod jeg alene
 tilbage med min Kiærlighed og min Kum-
 mer, uden Raad og uden Trost. En ung
 Pige, som mistet sin omme Moder, har mistet
 det Kosteligste paa Jorden! En gammel
 Tante tog mig i sit Hus. Jeg agtede hende,
 men min barnlige Tillid havde hun ikke.

Der meldte sig mange Friere, men end-
 nu stedse holdt Guld-Ringen mit Hierte
 bundet; endnu stedse glimtede en Svag Gnist
 af Haabet. Jeg afviste dem alle.

Engang indbod man os til et Gæst-
 bud, som vor Naboe, den gamle Eppinghus-
 sen, gjorde, for at høitideligholde sin Sønns
 Tilbagekomst, der i fjerne Lande havde dræ-
 get blakring paa Eventyr. Den unge Rid-
 der fortælte meget, om hvad han havde
 seet og hørt, iblandt andet ogsaa om Her-
 tug Leopold af Østerrig, hvorlunde han

uddrog mod Sveizerne, og hvorkunde han
 tilligemed syv hundrede Adelsmænd blev sla-
 get ved Sempach. Der, sagde han, faldt
 ogsaa vor Landsmand Curd von
 Schlippenbach.

Jeg segnede. Man bar mig hjem i en
 Bærestoel. Jeg faldt i en hidsig Feber.
 Dag og Nat stod den blodige Curd for
 min Seng. Længe kæmpede jeg med Dø-
 den, og da endelig min Ungdom sejrede
 over Sygdommen, gjorde jeg det Løfte, at
 blive Nonne. Beemodig, glad betraadte
 jeg dette Kloster, med Utaalmodighed saae
 jeg Enden paa Prøveaaret imøde. Den
 kom, jeg blev indklædt. — O uforkelige
 Skæbne! Morgenen efter kom Curd von
 Schlippenbach tilbage. Ved Sem-
 pach var han vel bleven stærkt saaret, men
 endelig dog kommet sig. Paa Kiærligheds
 Binger fløj han til sit Fædreland, og sandt
 sin Hede vi g — som Nonne.

Hvorledes skulde jeg kildre Dig hans

og min Fortvielse? Hine Mure bleve mig
 til Helvede, min Bon blev Synd, og næsten
 var Hjertet villig til at bryde Labernes Sed.

I hine bittere søde Dieblikke, da jeg i
 Taleværelset første gang igien saae min
 Curd, vaagede ingen god Engel over mig.
 Jeg var beredt til Alt, hvad Kærlighed
 kunde gjøre muligt, og for Kærlighed er
 intet umuligt. Curd, tilligemed en tro
 Svend, begyndte med urokkelig Standhaf-
 tighed det Kampeværk, at grave denne
 underjordiske Gang. I fire Uger grov de
 begge Dag og Nat, indtil de fuldendte det
 Ubegribelige.

See Giertrud, over os er Havet,
 og under os er Klippegrund. Ak! mig
 rørde den Trofskab, der undergrov Hav og
 Klippe. Med Guld og gode Ord bestaf
 jeg Portnerken, at hun hver Aften luffede
 Klosterporten op for mig, og jeg forglemde
 hver Nat i den Elskedes Arm mine Dol-
 ligheds-Pligter.

Min Sketsbaand veeg fra mig, min
 Ufkyldigheds-Engel græd, — vi faldt —
 og hiin græffelige Time var tillige vor
 Dødsstund. Vore Sjæle faldte sig for en
 Dommer, der med mild Alvorlighed fa-
 stede sit Blik ned paa os.”

“Gjør Bod!” bød en alvorlig Stem-
 me fra Thronen: Gjør Bod, ikke for
 din Kiærlighed, men for din For-
 brydelse. Urolig svævede din Sjæl
 i den underjordiske Gang, og be-
 græd din faldne Ufkyldighed, ind-
 til engangen sædelig, kyndig, Vige,
 ligesom du ledet af Kiærlighed,
 betræder hiin Hule. Løs hendes
 Baand, hun vil løse dine; og til
 en saadan Dag være ved en usyn-
 lig Magt Gangen tilfluttet for
 enhver Dødelig. — Saaledes har min
 Aand i mange, mange, Aar begædt den
 faldne Ufkyld. Vær mig velkommen,

"Du min Befrierinde! jeg tør og vil igien
være Din." —

Her taug Aanden, og hendes Fortæl-
ling havde Ende.

En hvælvet Port syntes her at muref.

"Paa dette Sted," hviskede Aanden, "har
jeg i den henrundne Nat foruummet Din
Elfers bange Sukke."

Gertrud stod der forundret. —

Aandens Smilen lod formode, at den
giettede hendes Tvivl. "Jeg havde Med-

lidenhed med Ynglingen blev Aan-

den ved, "jeg gav ham, hvad jeg kun-

de give, Gavn. Ufrivillig luffede hans
Dienlaage sig, thi han elskede sin Smerte;

en tyk Sky omsvævede ham, og kraftløs
sank han ned paa den kolde Jord. Der lig-

ger han endnu, og slumrer. Du skal see
ham, Gertrud; men lad ingen Lyd af

glad Skraek slippe ud over Dine Læber, og
vække ham. Jeg tør ikke vise mig for ham,
og maa ogsaa forsvinde for Dig."

Med disse Ord berorde Hedevigs
 Mand Bøggem, een Steen syntes at flyde
 sig over en anden, og den murede Hvalving
 aabnede sig. — Hvilken Hentykkelse! saa
 Skridt ere kun imellem den Elskede og El-
 skeren, og hans Piges Navn lyder fra Læ-
 berne paa ham, som i den Feberdrøm lig-
 ger udskraft paa Gulvet.

Det Næppe formaaer Gertrud at fatte
 sig. Hun vil krigte — "Eys," siger Manden.
 "Endnu et Ord, inden vi skilles ad. Jeg
 advaerer Dig, kære Pige, bevar Din Ufky-
 dighed. Dval ikke i denne Kielder, aflyse
 den forførfiske Eensomhed. Alle Dørensaae
 eder aabne. Det er endnu tidlig, Dagen
 gæver. Flygt ved Din Ynglings Haand
 ind i Hofborgen, der vil eders Skæbnes
 Knude løse sig. Lev vel! og modtag, til
 Tak for min Befrielse, den Undergave, at
 helbrede enhver Syg, som Din Haand be-
 rører. Men, læg vel Mærke hertil, ikkun
 Ufkyldigheden tør jeg skænke denne Gave."

Da Laarer, mere talende end Ord, zittre
paa Gertruds glødende Kinder, og
hun segner ned for sin Skyttaand.

“Jeg forstaaer disse Laarer,” siger Aanden med et himmelsk Smil, “men vi maa
filles ad. “Leu vel! Dig bier den høieste
jordiske Lykke, og mig venter unævnelige
Glæder for den Høiestes Straalethrone,
Hist see vi hinanden igien. Der skal jeg
engang modtage Dig søsterligen.”

Aanden forsvandt, den yndige Skif-
felse henflød i en let Skye; det blændende
Glin var forsvundet, kun den røvede Lampe
brændte endnu. Frygtsom trippede Ge-
trud ind i Kielderen, hun nærmede sig
den Sovende, og rystede ham sagte i Armen.
Han slog Øinene op, stirrede paa sit hulde
Drømmebillede. “Drømmebillede, eller Aand?
hvorledes er det fat med mig? hvor er jeg?”
“Du er i mine Arme!” saa raaber
den Elskede, og segner ned. Henrykt toler
han, at det ikke er Luft, som omsvæver ham,

Han føler det, men tale kan han ikke. Hun
 bøier sig over ham, men tale kan han ikke.
 Hvilken en Gaade! tænker han, hvilket et
 Under! men spørge kan han ikke. Hun vil
 forklare ham Miraklet, men hendes Mionne
 Tæber ere som sammenbundne. Saadan en
 Glæde er overjordisk, og har ingen Ord.
 I saadanne Dieblikke lever man Aartusinde.
 Hvad ere Keiserkroner mod Kiærlighe-
 dens friske Blomsterkrands!

Neppes vare de Elskende kommet noget
 til sig selv igjen af deres frydefulde Forun-
 dring, for Gertrud, der havde Aandens Vær-
 sel i frisk Minde, beder Ridderen at følge sig.

“Følge Dig, beste Pige? og hvorhen?
 stærke Laase og Skoder holde os fangne.”

“Aldeles ikke,” siger Gertrud, “følg
 mig, fortroed Dig til mig; ligesom jeg har
 fast Tillid til diin gode Aands Tilsgaen.”

Med Magt drog hun ham efter sig.
 Waldemar seer og forbauses: Kiælder-
 døren er aaben, og Laas og Skode uskadt.

“Ha! jeg begriber det!” raabte han kief og glad; “med vor Kiærlighed ere højere Hænder i Pagt; jeg følger Dig, Du Yndling af bedre Væsen!”

Uhindret stige de op af den mørke Trappe; i Huset sov alle, kun den vagtsomme Holterbol kom dem logrende imøde, og stiktede den unge Ridders Haand. De ilede afsted. Morgenen brød frem. Næst vandrede de op af Dombjerget. En Vægter, som blev dem vaer, forglemde at stode i Hornet, den unge Piges Noviziatslædemon forekom ham besynderlig, og fuld af Nysgierrighed saae han efter Parret, saa længe han kunde.

Nu stode de udenfor Borgporten. “Hærmesteren sover formodentlig endnu,” sagde Waldemar.

“Jeg gior, som mig er befalet,” svarede Gertrud, og trak i Klokketrængen.

En gabende Dreng lod sig tilsyne.

“Hvem banker saa tidlig?”

“Er Hærmesteren vaagen?”

“Å! desværre, han kan slet ikke sove. Podagraen piner ham, saa han sidder hele Natten i sin Lænestoel, og skriger og jamrer sig.

“Gaae og anmeld tvende Fremmede, hvis Erinde er at betroe ham vigtige Ting.”

Drengen gik, og kom tilbage. “Den strænge Herre og Mester kan for Svagheds Skyld ikke have den Ære at tale med eder. I maa begive eder til Comthuren, og aabnere ham eders Ansiggende.”

“Forlynd din Herre og Mester, at jeg bringer ham Lindring i hans Smerter,” sagde Gertrud.

Drengen gik efter Ordre. Strax stode alle Døre aabne. Uforfærdet nærmede den skionne Pige sig den Gamles Lænestoel; han havde soobt sine Fødder ind i Harekind, og med en suur, snavs, Mund bad han den unge Pige velkommen.

Hærmesteren. Kan Du helbrede

mig, unge Pige, saa forlang Alt, hvad jeg ejer, det er Dit.

Gertrud. Jeg kan helbrede eder, ædle Herre. Jeg bryder mig ikke om eders Eiendomme; men naar jeg ved Guds Hielp har befriet eder for Podagra, saa giver mig eders Ridderord paa, at I ikke vilde aflaae mig een Bon.

Hærmesteren. Ridderord og Haandslag; men hielp mig hastig, hvis du kan.

Da streg Gertrud den Gamles Knæ, og lod sine Fingre søgte fare ned indtil hans Laae, og som de sagte gled ned, saa ophorde Smerten, og Hævelsen forsvandt.

Den gamle Menigden sprang paa sine Been, slog af Glæde Hæderne sammen, og udbred i Syndeskrig: jeg er sund!

“Saa tak Gud!” sagde den rene Møe, “og tillad, at jeg erindrer eder om eder Ridderord.”

“Det er ret og billigt,” svarede Hærmesteren: “en saa stor Belgierning kan

jeg aldrig giengielde. Hvad begierer Du?
sael."

Da gav Gertrud sit Hjerte Luft,
og fortælte sine Hændelser reent ud, fra
Begyndelse til Ende.

"Jeg gientager Dig min riddelige Sed:
jeg vil udføje Dig og denne frække Unæst-
svend med den hele Verden, saa sandt jeg
hedder Hans von Mengden! Gaaer,
Born, i mit Sovegemak, og oppebier der
mit Vinf."

De Elskende forsoiede sig derind, og
Tiden faldt dem ikke lang, skøndt Forhand-
lingerne varede indtil henimod Middag.
Hærmesteren lod Arax indbyde den gamle Myr-
kol og den gamle Wellingraden, og tillige
som Bidner nogle reiskafne og brave Mand.

De kom, og deres Mune ndersyde For-
virrelse, thi Revasenser Almuen fræmmiede
just ind af Portene, og bragde fra Marien-
thal et Rygte, der klæng ganske behønder-
ligt. Fæken Gertrud von Scha-

kenberg er undvegen (saa lod det i alle Gader), og har styrtet sig i Søen. Dette Rygte var som et Dolkeskik i Comthurens haarde Hjerter, og hans Samvittighed blev rørt. "Hun var dog en Datter af min fiare Søster Bertha," sagde han ved sig selv: "jeg burde have faret læmpeligere med hende."

Ogsaa Jørgen Dykøl havde villet befrie sin Søn fra Kielder-arresten, og havde fundet den tom. Dette Tilfælde laa tungt paa hans Hjerter som en Mollesteen, og den Tanke martrede ham, at hans Søn maatte have lagt Haand paa sig selv.

De andre Riddere gjorde fromme Betænkninger over den Straffedom, der maatte overhænge Heval, da en Gud indviet Jomfru var lobet bort fra den himmelske Brudefæng. Kun den gamle Mængden var munter og lystig, og syntes kun lidt at bryde sig om onde Forbelydninger.

"I ere begge et Par gamle Svende,"

sagde han til Jørgen Dykol og til Geert von Wellingrade! derfor er mit broderlige Raad, at I række hinanden Haanden over eders aabne Grav, og tilgive og forglemme, hvad der ikke staaer til at ændre. See, I have for eders Hundes Skyld skiftet stor Fortred; lad af fra sligt Livvæsen, og forliger eder, som det sommer Mand."

De tvende gamle Nimroder vare første gang stemte til at anhøre saadan Straffetale; thi Angerens Ild brandte i deres Hjerter, og de øvrige Riddere vedligeholdte denne velgiørende Flamme.

"Alt vilde jeg gjerne forglemme," sagde endelig Comthuren: "Men Hollerbøl lever, og min Tolbask er ikke mere."

"Uden min Skyld," svarede Ridder Jørgen. "Det var en brav Hund, og, da man dog ikke bør sige andet end godt om de Døde, saa maa jeg tilstaae, at Tolbask næsten var stærkere end min Hollerbøl."

"Riddere! I ere Vidner?" raabde

Geert von Wellingrade. "Han
 har sagt et sandt Ord. Jeg er tilfreds.
 Her er min Haand."
 Strax blev Drikkekaalen baaret frem,
 paa godt Broderskab drak man hinanden
 dygtigen til, og druknede det gamle Had i
 sod Kanariesect.
 "See saa, det er efter mit Sind,"
 tog Hans von Mengden til Orde,
 "nu vil jeg endelig fortælle eder, hvorledes
 det er gaaet eders Børn, og hvor min Po-
 dagra er bleven af." Ridderne spærrede
 Munden højt op; de meende, Hærmeesteren
 vilde have dem til beste. Men da Søvege-
 maffets Dør paa hans Vink aabnede sig,
 og det undige unge Par knælende bad om
 deres Fædres Velsignelse; da sprang alle
 Ridderne op fra deres Sæde, og raabde af
 Glæde; og Svendene kunde ikke hastig nok
 fylde Skaalen paa ny, som paa Brudeparrets
 Velgaaende gif fra een Haand i en anden.
 Af Kærlighed til Waldemar fra-
 sagde Gertrud sig den Undergave ved

Haandspaatæggelse at helbrede Syge. Iaa
 Uger efter holdtes Bryllupsboitideligheden,
 og den gamle Hærmester, som Podagraen for
 bestandig havde forladt, dansede med Ge-
 treud den første Brudgangs. I Kioffenet
 havde Waldemar hemmelig bestilt en
 Stog, som den troe Hollerbol fortærede
 ganske alene. Elisabeth von Lugaen-
 husen blev udsonet ved en rundelig Gave
 og et Skarlagens Halsbaand til sin lille
 Hund. Virgitenonuerne fortærede den smukke
 Brud et kostbart, med Guld giennemvirket,
 Bælte. Gertreud satte stor Pris paa
 dette Bælte, og det er gaaet i Arv til sil-
 digste Utkom. Da Børnebørns Bort i Wa-
 ret Trettusinde femhundrede og halvsied-
 findstyve adskiltes, beholdt den Ældste dette
 Baand, som et hæderligt Mindesmærke af
 sin Stammemoder, og kaldte sig fra den
 Tid af Dykol Gyldenbaand.

R o s e n e n .

Indstøttet i Naturens Krone,
 Som rundt om hele Jorden gaaer,
 Oploftet paa en Tornetrone,
 En halv udspungen Rose staaer.
 De andre Blomster bly udsolde
 Sig om dens blide Mafestæt;
 Med Erfreygt Favoner holde
 Det elskovsvarme Vandedræt.
 Fra Maanen, Englevinger bære
 Til den de klare Draaber ned;
 Henvyfte, Jord og Himmel ære
 Den blussende Lindseelighed.
 O svar mig, Solens fetre Datter!
 Forraad din Sanget, hvilken Aand
 Du med dit Purpurvæv indfatter
 I lette, smerteløse Baand?

Huldseligste! svar, om du lærte
 Til Een at skille dig fra Alt?
 Hvad eller om kun Verdens Hierte
 Bevidstløs, staaer i din Gestalt? —

I Bagelunden stærkt det luster,
 Det synes at advare mig,
 Men Rosens Engelaande duster,
 Og i et Smil den aabner sig.

Da maae jeg over den mig boie,
 Da maae jeg boie mig saa nær,
 En Laare rinder fra mit Die,
 Og i dens Barm min Pangsels bær.

Men brat min hede Graad udsetter,
 Den Feires rene Purrurglands,
 Af de opløste Blade setter
 Favonen sig en Sørgefrands.

Dog af den nøgne Still udstrækker
 Et Glimt sig i den stille Luft,
 Og til en Barmgestalt omtrækker
 Sig med den holdne Rosenduft.

Hvi gyder du, o Dødelige! med fremmed Magt,
 Saa nyner den med fremmed Kraft,
 Din Taare ned i Fredens Rige,
 Og saarer et uskyldigt Bryst?

Med barnlig, dog med sindrig Glæde,
 Jeg Bladetemplet bygged' op,
 Og lofted' dybt fra Mattens Tæppe
 Mod Stierne den fulde Knop.

Som Templets salige Præstinde,
 Til Himlen saae jeg Dag og Nat,
 Udsendende med alle Vindene
 Min Virks hemmelige Skat.

Hvi, grumme Dødelige! rører
 Mig da din Graad med fremmed Magt?
 Farvel! I Orknen jeg isører
 Dig snart en anden Blomstardragt.

Lov og tilgiv min tunge Taare!
 Tilgiv, du rene Blomsteskjal
 Thi af! jeg elsked' dig saaa saare,
 Min Taare flød af Dinheds Vældam gi

Blant Mennesker det Skionne sviger,
 Paa Elkov følger Nag og Had,
 Thi søger jeg i Blomsters Riger
 Et elsket Liv med Stilk og Blad.
 Da bluffer Duftgestaltens Kinder,
 Og længer ei et lille Noer,
 Den savne Rosenmoe jeg finder
 Og hører disse søde Ord:
 Da vil det dig da saa behage,
 At elkes og at elske mig,
 Du maae en Blomstgestalt paatage,
 I Fryd og Uskyld Baret lig.
 Da skal vi slynges i hinanden,
 Godt kyskede i hvert et Lov,
 Og i en salig henrykt Blanden
 Sorene alt vort Blomstestov.
 Brat hun fra Rosenbusten hæves
 Og svinder bort paa Bindens Blod.
 Lov, omme Rosenmoe! — Forgive!
 Sid paa min Grav som Blomst jeg sted!
 Schack Staffeldt.

 Til et Brudepar.

Langt fra Daarers Lant og Stæders
 Brimmel

smiler Glæden i Naturens Skjod:
 yndig den af Skaberhaanden fød,
 som et Gjenstik af Guds egen Himmel.

Salig den, som under Bøgegrene
 lytter fro til Lærkens Melodie,
 salig den, som, gavnlig, sund, og fri,
 nyder hver Naturens kunstfrie Scene!

Han misnyder ei en borget Stjerne;
 han ej smagter efter Guldets Trost;
 han ej frygter den almene Røst,
 og sit Hjertes hører han saa gjerne.

Høj og Dal og Skov og Eng og Uger
 falde ham til Dagens Idræt hen;
 og, naar Aftenrøden slutter den,
 sødt fortjente Hvile ham modtager.

Ædel Qvinde ham til Ven omarmet,
 huuslig, stille, fro, hans Held og Lyk;
 og ved hendes englerene Bryst
 Faderheld hans hele Hierte varmer.

Samdragt, aldrig løsnet, stedse knyttet
 mere fast det lykkelige Vaand:
 Noisomhedens Himmet, Haand i Haand,
 Ingen af dem med en Verden bytter.

Naar end Ag'ren blottes, Lovet falder,
 naar om Dod en Tanke stiger frem,
 freidigt skue de mod sidste Hjem,
 disse, dem en kjærlig Fader falder.

Ædle, disse Scener Eder bie,
 dem med matte Haand jeg tegnede' nu;
 men jeg beder Gud med frygig Hu
 signe I — og Hans og vor Sophie.

Haste.

Længsel og Savn.

Uf! Guitaren stemmes og bliver forstemt,
 men Pigen man elsker blir aldrig glemt.

Oblenslæger.

See Guldmaanen straaler paa Ethersens
 Blaa,

o! see, hvor de tindre de Kloder saa smaa;

See Sundet — hvor stille,

De Bover hentrille

med Maane og Stierner i bølgende Favn,

og dog, arme Hierte!

du sukker i Smerte,

at Skabningens Ynde ei sukker mit Savn.

En Rose fremspired' saa blussende rød,
 sig duftende slunged', om Hjerter saa blod,
 O! himmelske Ynde,
 sig, var det at synde, at trykke en Guddom i brændende Savn!
 Af, ja! arme Hjerter, du sukker i Smerte,
 den Rose hendusted' i Længsel og Savn!

Hvi har du da tændt den almægtige Ild,
 som brænder saa stormende, smeltende vild;
 O Gud! — er det Brode,
 naar Hjerter sig møde,
 og ikke hinanden saa inderlig varm' —
 hvi har du da givet,
 hvi tændtes med Livet,
 den Gnist af din Guddom i Skabningens
 Varm?

Alt Elskov er trofost som Harpens Lyd,
 dens Toner forsvinde, Ulig Ungdommens
 Fryd — Himmig!
 I brogede Brimmel nedsynker din Himmel
 bag Taager for elskende Yngling og Møes-
 men Tonernes Minde, kan aldrig forsvinde!
 Nej, Kierligheds Minder kan aldrig døe.

Med stirrende Beemod jeg eensom gaar,
 I Lundenes Mørke, og Strængene slaer;
 I Midnattens Stille,
 naar Boverne trille
 med Maaenen og Stierner i volgende Tavn,
 Fra Harpen nedsvæve
 da Toner — og have
 og døe som mit Hierte i Længsel og
 Savn!

af Statens Bogtrykkeri i N. Stiel. Savn.

Til den Eene af de tre Søstre,

(I Nytaarsgaven for Aaret 1805.)

I Sylden af Venkabs Salighed
 tør jeg i Deres Haand nedlægge,
 hvad jeg vel egentlig burde række
 den hulde Søster-Freenighed!
 thi, som af Skriftens Ord vi see,
 Guddommen tre Personer foreene —
 saa fylder mit Hierte de Søstre tre
 sammensmeltende i — den Eene!

D. Stiel.

Danneqvinden.

Sølvbrøllupsdagen den 14de Novbr. 1804.

Hail! wedded love!

Milton.

Moder! Mage! ædle Borgerinde,
 huld Erindringen i Dag fremstaaer —
 vækker tryllende det høie Minde
 om hensevndne fem og tyve Aar.
 Brevsscener fra din Morgenrøde
 smilende opinde i din Sjel;
 Flammen er vel slukt; — men Emmer gløde
 dybt i Sjelsernes Væld.
 Diet lynner ei, og Blodet strømmer
 ei med Lidenstabs, med Ungdoms Ild —
 O! men talende dit Hierte svømmer
 i dit glade Modersmil.

Nærværelse! — o! hvilket Hem udtrykker
 Salighedens Lyd, — Guddoms Lyst!
 Takken blot vor hele Siel henrykker,
 ved den Himmelens Moders Bryst!
 Evig er din Ild, vi henrykt flamme,
 evigt er dit Væsen — Hierlighed! him 1793
 O! din Ild er Gnisten til den Flamme,
 som Cheruben hiffed knæler med, him 1793
 Sværmer jeg? — da var det dig, som lærte
 mig det angstige fromme Sværmeri, his 10
 Elffov! dig, som aanded i mit Hierte af
 Solefsernes høje Phantasi!
 Dig det var, som i henfvundne Dage —
 zittred' første gang i Harpens Lyd,
 der saa ofte tryller mig tilbage,
 skiondt veemodig, til min tabte Fynd.
 Sværmer jeg? — da lad mig aldrig misse
 denne Billedrom af Phantasi!
 Lad mig dromme, — o, lad Hiertet briste
 midt i Sylde af sit Sværmeri.

Dog! — om jeg end aldrig selv skal
 finde —
 Maalet for min heele Siels Attraa —
 da skal denne Dags Grindring — Dannes
 —
 lære mig! — det muligt var at
 lære mig med henrykt Sjel at stamme:
 Ewig er dit Væsen — Kjærlighed!
 o! din Ild er Gnisten til den Flamme,
 som Cheruben hiffet knæler med.

D. Sticf.

1709

I en Stambog.

Nyd Din Epøgetime, gode Nige!
 Af! saa Avgtig iler den fra Dig:
 Fremtids Held med Kummer blander sig,
 naar du træder ind i Alvors Rige.

Varfont hem ad Migtens Vel Du træde!
 Da skal Roser end blandt Torne groe,
 Fredens Himmel i Dit Hjerte boe,
 end naar Beemod drypper paa Din Bløde.

Og, naar Søvnens Broder Engel smiler,
 og hans Arm omkring Dig slynger sig,
 da skal Edles Laarer hævde Dig,
 Venstabs Roser dufte, hvor Du hviler.

Haste.

Til min Carl.

Sonnet.

Langt fra Høiheds tomme Glimmercene,
 langt fra Guldets taareblændte Glands,
 fletter jeg i himmelfignet Krands,
 Blødens Roser mellem Myrthegrene.

Over Medgangs Eng og Modgangs Steene
 gaaer mit Sied i lige rolig Dands;
 Fremtids Himmel tryller al min Sands:
 alt mit Held, o Carl! er du alene.

Maatte jeg, som hænger ved din Barm,
 dog indaande dig mit Hjertes Eden,
 dog bortkaande langt fra dig hver Harm!

Maatte vi dog, Stetsse frøe hernelen,
 møde Livets Dage, Barm ved Barm,
 Haand i Haand modtage Evigheden!

Wilhelmine H**n.

 Sommerfuglen og Blomsten.

En Sommerfugl paa Blomstens Blad
 I Solens varme Straale sad
 Og kiendte ingen Smerte.
 O Skionne Blomst! jeg har dig kjær,
 Din søde Duft, dit Farveskiær
 Jeg elsker ret af Hierte.

Ak! Ak! hvad hjælper al min Pragt?
 Der er en kold og fiendtlig Magt,
 Den maae det Skionne hade:
 Om soie Tid jeg doer, jeg doer,
 Og dine Vingers Solverflor
 Forgaaer med mine Blade.

O Bedste! hvad du sagde der,
 Det gaaer mig ret saa nær, saa nær,
 At jeg det ei kan sige.
 Nu bliver jeg paa dette Sted,
 Og doer du da, saa doer jeg med,
 Med dig, med dig tillige!

Schack Staffeldt.

Blomsterdialog.

---

to love unloved?
 this you should pity, rather than despise.

Shakespeare.

Violerne.

Hvi græder du saa saare?
 du er saa bleg og mat —
 hvi faldt paa os dine Taare
 som Dug i dybe Nat?
 Dine muntre Smil er' døde,
 slukt er dit Dies Ild —
 hvor ere de Roser røde,
 som blomstred' i dit Smil?

Gertrud's Haand.

Smaa Violer, af! med Savnets Smerte,
 fuld af ængstelig Beemod staaer jeg her —
 o! der var en Tid, da Emma's Hjerter
 baade havde mig og Eder kjer.
 Som en Engel, kom hun mig imøde,
 hulde Smaae, og tog jer af min Haand;

følgende paa Barmens Sneer I dode —
 dustende i Kys opgav jer Aand.
 Blomst! hvi blev din Lod mig ikke givet,
 i Favnen af den skionne Moe —
 saligt at henblomstre Livet,
 i eet Flammekys at — doe?

B i o d e r n e.

Gud! er din skionne Aige,
 er Emma ikke meer?
 eller, har hun dig kunnet svige,
 hun, som var dig saa kjær!

Skal vi ei mere smykke
 de røddebrune Haar? —
 kan hun ei meer os trykke
 til sin Barm i Vaar?

O nej! din Gaare brænder —
 den taler meer end Ord;
 saa har da Dodens kolde Hænder
 lagt hende i sorte Jord!

Men, troe vi hende følge —
 o! pluk os hos sin Moe,
 paa det effede Muld vi vil bølge,
 og duste og blegne, og doe.

F e r d i n a n d.

Nej! o Nej! — I misforstaae min Smerte,
 Emma lever! — blomstrende og skion —

Kun for mig hun døde — Ei staaer hendes
 Hjerter
 lægger for Naturens simple Son.
 Hist til Kongestadens vilde Brimmel
 Smigers Stemme hende trylled' hen —
 under høje Marmor, Sals Himmel
 glemte hun Naturen og sin Ven!
 Paa den Barm, hvor før I bølged' Eder,
 funkler blændende Demanters Glands;
 ak! forgjebes nu kun Djet leder
 efter Dalens friske Blomsterkrands.
 Blomster! Blomster! Vidner til de Drømme,
 hvori Selvbedrag mig dyssed' ind —
 hulde Smaae! lad nu min Taare strømme
 ned i Eders Barm fra blege Kind!
 blande sig med Himlens milde Draaber,
 kysse Mindets Smil i Eders Favn —
 Ak! den, som tabte alt, som intet haaber,
 hænger ved Erindringer og Savn!

Violerne.

Sorg ei! — den utroe Vige,
 som du begræder her —
 den Noe, som kunde svige,
 er ingen Taare værd.
 D! damp din vilde Smerte —
 fly Ungling denne De,

her brister dit arme Hjerte
ved Mindet om din Noe!

Ferdinand.

Nei! lad mig dvæle her, hvor Hjertet finder
blødende sin Fryd i Mindets Væld —
lad mig hvile her, hvor Elskovs Minder
ved hver Gjenstand gløde i min Siel.
Lad i Flammephantasi dem om mig svæve,
som i Torden-Matten Lynets Dag;
lad dem brændende mit Bæsen dræbe,
knuse Hjertet i sit vilde Slag!

D. Stik.

 Blik i Fremtiden.

Saa er det: Tryllestøret falder,
 I Sandheds Speil jeg skuer mig,
 Forbi er alt min favre Alder,
 Min tunge Frugt vil vise sig.
 Min Frugt? o sinker den, I Guders!
 I de opholdte Blomsters Skied,
 Den kun min Undergang bebuder
 Og af! er kun en ædel Dod.
 Men jeg vil leve, jeg vil fryde
 Mig sødt i Hierte og i Sands,
 Til Skionheds Dyrkelse mig pryde
 Med Phantasiens friske Brands.
 Bliv, Hiertets Blødhed! som modtager
 Hver Glædes flygtige Gestalt,
 Og kiærlig nydende, inddrager
 Et yndigt Billede af Alt.
 Bønhør mig, salige Dione!
 Stands Kindens Blomst og Barmens Ild,
 At jeg, omsvømlende din Trone,
 End Himlen see i Lillas Smil.
 Og du, min Ungdoms Fryd og Ære,
 Hvis Bane giennem Himle gaaer,

O Musa! lær mig stor at være
 Bed det, som Verden kun forsmæder,
 Med fædse friske Krandsse dække
 Du selv den nøgne Jætte til,
 Og ved din Tryllemagt opvække
 Af Rynkens Grav det døde Smil.
 Dog du, saa soer du — du vil blive
 Din kaarne Dyrker huld og tro,
 Da sig Aurora, tidt oplive
 Din gamle Lethon i hans Bo.
 Du vil i Ungdoms Æter holde
 Min Aand høit over Jord og Tid —
 Men Kinderne sig sagte folde
 Og Lokken langsomt vorder hoid;
 Men Gratien vil Flugten tage
 Og Elskov, at! maade følge den —
 O gid med Kunsten at behage,
 End den, at elske, svandt igien!
 O Musa! du kan Skiebnen tømme,
 Din Tryllekreds du om mig staae,
 At der i Drom jeg engang glemme
 Hvad, da jeg vaagen savne maae.

Schack Staffeldt.

748

Register.

Matthias Hastrup Bornemann,
Professor.

Sang den 2den April . . . . . S. 36

Peter Horrebow Haste,

Sold, Inspecteur i Aflens.

Til et Brudepar 230

I en Stambog 239

Til min Carl 240

Viktor Kristian Hjort,

Provst ved Bremerholms Menighed.

Sang den 28de Januar 18

Sang for Kongens Livjægere paa Korps-
sets Stiftelsesdag 33

Hr Bertel 49

En nye Vise om hvorledes Herr Hans
bejlede til Skjon Anna 117

Den femtende Februar 123

Otto Horteboom, Decanus.

Anden Aprils Minde 101

P. C. Jessen, Postmester.

Anden Aprils Minde 101

Frue Christiane Koren.

Romance	1
Graveren ved sin eneste Datters Grav	11
Til en Veninde i en Souvenir	72
Gaader	114

Opløsning: _____

1) Aaret med sine Dage og Nætter.

2) Diet.

3) Plougen. Som bekiendt fører Chi-
nas Keiser den selv den første Dag
i Aaret.

E. Lind Ofsenfeldt, Literatus.

Eyes Bøge til Danmark

Noul Poulsen, Bogtrykker.

Sandsigeren, fordansket

Den prosaiske Fortsættelse af Waldemar og Gertrud 154

(Denne Fordanskelse er leveret her for Fortællingens Fuldstændigheds Skyld, hvoraf en Deel er versificeret af Professor Løde.)

J. N. Schow, Candidat i Theologien.

Til en ung Pige paa hendes Confirmationsdag 08

Foragret 105

Epigrammer 110

Den sendende Bedrags 123

J. J. Albrecht Schönberg
Candidatus.

Afstenens Minde, Romanze	44
Rosmarinen til dens ny Eierke, Romanze	47
Sonnet til F. S. H. paa hendes Fødselsdag	70
Lil Aphrodite	121
Schack Staffeldt, Kammerjunker, og Assessor i Oekonomie- og Commerce-Collegiet.	

Rosemagen	226
Sommerfuglen og Blomsten	241
Blik i Fremtiden	246

Quirin Stiek, Literatus.

Længsel og Savn	232
Lil den Gene af de tre Sofre	235
Danneqvinden	236
Blomsterdialog	242

Johan Clemens Tode, Professor.

Om Smagens Forskiellighed	C. 51
Onsket	56
Lykkehjulet	57
Sindsforandring (efter Búrger)	59
Nøglen til Paradis	62
Urregaardsmanden, Kaalormene og Sommerfuglen	112
Digteren uden Equipage	113
Waldemar og Gertrud	125

Odin Wolff, Dr.

Den raadvilde Frier (efter Rosebue) 21

